

Εβδομάς 20

ΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑΙ 2 ΜΑΡΤΙΟΥ 1929

ΑΡ. 73.

ΣΗΜΑΙΝΟΥΣΑ ΓΝΩΜΗ

Ένδς τέως Έφρηνητού του Πανεπιστημίου της Έατρικής επί της εϋτυχούς επιδράσεως του ΚΑΛΕΦΟΥ-ΙΝΤ εις τόν ανθρώπινον οργανισμόν.

Κατά την γνώμην μου τὸ ΚΑΛΕΦΟΥ-ΙΝΤ εἶνε ἓνα δυνατόν θεραπευτικὸν παρασκευάσμα τελείως ἀβλαβὲς ἐξαιρετικῶς δυναμικὸν καὶ τονικὸν τὸ ὁποῖον παρέχει εἰς τὸν ἀνθρώπον ἐνεργητικότητα καθὼς καὶ τελείαν ἀναγέννησιν τῶν δυνάμεων τοῦ ὁργανισμοῦ καὶ τὴν τόνωσιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Μετεγείρισθην ἥδη τὸ ΚΑΛΕΦΟΥ-ΙΝΤ εἰς τρεῖς ἀσθενεῖς ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος ὑπέφερεν ἀπὸ ἡμιπρόσθρον ἀδυναμίας ἀνθρώπου ἡλικίας 60 ἐτῶν περίπου, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν χρῆσιν μόνον τοῦ πρώτου φυαλιδίου τοῦ ΚΑΛΕΦΟΥ-ΙΝΤ ἐπαυσε τελείως τὰς δυνάμεις τοῦ καὶ ἡδύνατο νὰ ἐργάζεται ὅπως ἓνας νέος αἰσθανόμενος τὸν ἐαυτὸν τοῦ ἐντελῶς ἀναγεννημένου. Οἱ δύο ἄλλοι ἦσαν νέοι προσβεβλημένοι ἀπὸ γεννητικὴν ἀνικανότητα καὶ οἱ ὁποῖοι ἐθεραπεύθησαν τελείως τῆς παθήσεώς των, εὐγνωμονοῦντες τὸν ἐφευρέτην τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ φαρμάκου.

Μ. Ν. ΚΑ-ΙΡΗΣ

Πρώην ὁφρ. τοῦ Παν. τῆς Έατρικῆς Έπικουρητικῆς λειτὸν τοῦ ΚΑΛΕΦΟΥ-ΙΝΤ Δ. Καλεντισένο καὶ ὁ ἀναγνωρίσθησαν ὡς τὸσον φυσικῆς ὅσον καὶ ψυχικῆς, ἡ ὥρτης τοῦ προσώπου σας ἐξαλείφεται, ἡ σὰρξ σκληρύνεται, καθὼς καὶ οἱ μῦες, ἡ διάνοια καὶ τὸ πνεῦμα καθίστανται διανῆ, οἱ πόνοι, ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ νευρικὴ κατὰπτωσις ἐξαλείφονται, καθίστασθε εὐδιάθετοι καὶ εὐθυμοί, καὶ ἀπολαύετε ἐκ νέου τοὺς θησαυροὺς μιᾶς ζωῆς νέας καὶ ὑγιούς.

Τὸ ΚΑΛΕΦΟΥ-ΙΝΤ ἐρεασμένη μετὰ 4 μεγάλα βραβεῖα, μετὰ 4 μεγάλα χρυσὰ μεταλλία εἰς τὰς φαρμακευτικὰς ἐκθέσεις, Παρίσιον, Λονδίνον, Βρυξελλῶν, Φλωρεντίας καὶ Ρώμης τὴν 25ην Μαρτίου 1917.

Τὸ ΚΑΛΕΦΟΥ-ΙΝΤ ἔχει ἐγκριθῆ καὶ κυκλοφορεῖ ἐλευθέρως εἰς ὅλα τὰ πεποιτισμένα.

ΤΟ ΕΚΘΑΜΒΟΤΙΚΟΝ ΧΡΩΜΑ

ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

θὰ τὸ ἐπιτύχητε μεταχειριζομένη τὴν Κρέμα, τὴν Πούδρα καὶ τὸν Σάπωνα "Σιμόν", ἅτινα πραγματοποιοῦσι τὸν τριπλὸν σκοπὸν: νὰ καθαρίζωσι τὸ δέγμα, νὰ τὸ καθιστῶσι μαλακὸν καὶ νὰ τὸ διατρέφωσιν.

CRÈME SIMON

σμένα Κράτη καὶ παρὰ τοῦ ἡμετέρου Έ. Πουργείου Έγχειρῆς διὰ τῶν ὅπ' ἀριθμ. 62983 καὶ 10778 ἐγκυκλίων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ φαρμακαποθήκας. Ἀποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ τῷ αἰτούντι φυλλάδιον τοῦ Δρος Δ. Καλεντισένο ὁ "Η ἀναγέννησις, ἡ ἐνίσχυσις, καὶ θεραπεία τοῦ ὁργανισμοῦ".

Διακοχὴ παρακαταθήκη παρὰ τῷ Γενικῷ Πράκτορι διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Δωδεκανήσιους, Π. Α. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, Πλατεία Ὁμονοίας 3 Γραφεῖον 58 Ἀθῆναι.

Έφθασε τὸ νέον Γερμανικὸν φάρμακον

URODOL

(ΟΥΡΟΔΟΛ)

κατὰ τῶν ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ ΑΡΘΗΡΙΑΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Η ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΤΟ "ΜΑΝΣΤΡΟΥΟΛ"

"Άριστον ἐμμηναγωγόν. Θεραπεύει ριζικῶς τὴν ἀτακτον περιόδον τῶν γυναικῶν καὶ κορσαξίδων, καταπαύει τοὺς πόνους τῶν νεφρῶν τῆς κοιλίας, τὴν ἡμικρανίαν, ἐξάντησιν καὶ λοιπὰς κακουχίας τῆς ἀτάκτου περιόδου. Οἱ διασημότεροι ἱατροὶ ἐν Γερμανίᾳ συνιστοῦν τὸ Μανστρουόλ.

Ζητήσατε δὴγίαν

Ἀντιπρ. Α. Χρονόπουλος Γαμβέττα 3, — Ἀθῆναι

ΤΟ ΥΓΡΟΝ

DIXON

εἶνε

τὸ ἀποτελεσματικώτερον

ἀβλαβέστερον ἀποτριχω

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ φαρμακεία

καὶ μυροπωλεῖα

O P E A A

ἡ μόνη ἀβλαβὲς Βαφή διὰ τὰ μαλλιά ἡ ὁποία ἀποδίδει τὸ φυσικὸν χρῶμα.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ φαρμακεία καὶ μυροπωλεῖα.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Ι. Μ. ΚΑΝΤΖΟΥΧ Στοὰ Πεσμαζόγλου 3 — ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, Νοτάρ 17

(ΟΠΙΣΘΕΝ ΑΡΙ, ΜΟΥΣΕΙΟΥ)

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'

ΣΥΝΔΡΑΜΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

Έστωρικὸν Δοχ. 100

Έστωρικὸν Σελ. 15 ἡ Δ. 4

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΔΥ ΔΡΑΧ. 2

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

φασίη, ἀπ' τὸ πᾶσι τὸν μετὰ τὴν ἐφετερινὴν χιονιὰ καὶ τὴν ὕγρασίαν, ἀνδρυνόντας ἀπ' τὴν μὲν στιγμὴν στήν ἄλλη ν' ἀράξῃ μὴ γερῇ γοῖττι, ἂν ὅχι καὶ πνευμονία;

Οἱ χοροὶ, τὸ γλέντι, ἡ εὐθυμία καὶ ἀξένοιαστη ζωὴ, τὰ γνωρίσματα αὐτῶν καλοναυαλίων, χάθησαν θαρρεῖς, ἐδύσαν ὅπως ἐδύσαν τόσα καὶ τόσα ἀνθρώποι;

— Γὰρ καλοναυαλὰ εἶμαστε τώρα, καὶ κοινοῦν ὅλοι τὸ κεφάλι τοὺς περιλάττα.

Αὐτὸ εἶναι ἡ στερεότυπος φράσις ποὺ ἀκούει κανεὶς ἀπ' ὅλων τὰ στόματα, ὅταν τοὺς ρωτήσῃ τὴν αἰτία τῆς ἀνεμίας τῶν. Καὶ ἀμέσως σὰς ἐξηγοῦν, συμπληρώνοντας:

— Ὁ κόσμος μολὶς μπορεῖ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα, τὸ ἰσοζύγιον τῆς ζωῆς ἔγινε σωστός ἐφιάλτης, χρήματα δὲν ὑπάρχουν, ἡ δουλειὰ χάθηκεν, καὶ, καὶ χίλια διὰ ἄλλα καὶ, ποὺ κáμνουν τὴν ζωὴν μαρτυρικὴν.

Κι' ὅμως ἔχομε ἀποκομῆς, ἡ μάσκα ἐπετρασμένη, ἡ ἀστυνομία ἐλάττει τὸν κόσμον ἀπὸ διάφορες ἀπαγορευτικὰς διατάξεις καὶ περιορισμοῦς, ἡ ἐφημερίδες κάθε μέρα εἶναι γεμάτες ἀπὸ ρεζυλῶν σερπαντίνων καὶ κομφοῦ, στοὺς δρόμους, στὶς γωνίαι, στὰ κώδικα παντοῦ τέλος πάντων διαδίδει κανεὶς μεγάλας πολύχρωμες χελιάμες, με κτυπητὰ γράμματα, ἀγγελίες χίλιον διὰ χιλίων φιλανθρωπισμῶν καὶ μὴ!

Τί λείπει λοιπὸν γιὰ νὰ γλεντήσουμε; Λεῖπει τὸ σπονδυλῶδες, λείπει τὸ κέρι, λείπει ἡ ζωὴ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους!

Καὶ βέβαια, γίνονται χοροὶ, γίνονται γλέντια πὸ πολλοὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο χρόνον, μὰ στοὺς χοροὺς αὐτοὺς βλέπει κανεὶς ἄνετα, δέκα, εἴκοσι στερεότυπες φαισιονομίας, φαισιονομίες γνωστὰς γιὰ τὸ σκόρπισμα τῶν χρημάτων, μὰς κληρονομίας ἡ μὲς περιστάσεις, ποὺ αὐτοὶ δὲν ἀπόκησαν, μὰ ποὺ ἄλλοι προέβλεπον τίς οἶδε πῶς, νὰ τοὺς τὴν ἀφήσουν.

Μὰ ἀπ' τίς φαισιονομίας αὐτὲς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γλεντήσῃ;

Λεῖπει λοιπὸν γιὰ νὰ γλεντήσουμε; Καὶ βέβαια, γίνονται χοροὶ, γίνονται γλέντια πὸ πολλοὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο χρόνον, μὰ στοὺς χοροὺς αὐτοὺς βλέπει κανεὶς ἄνετα, δέκα, εἴκοσι στερεότυπες φαισιονομίας, φαισιονομίες γνωστὰς γιὰ τὸ σκόρπισμα τῶν χρημάτων, μὰς κληρονομίας ἡ μὲς περιστάσεις, ποὺ αὐτοὶ δὲν ἀπόκησαν, μὰ ποὺ ἄλλοι προέβλεπον τίς οἶδε πῶς, νὰ τοὺς τὴν ἀφήσουν.

Μὰ ἀπ' τίς φαισιονομίας αὐτὲς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γλεντήσῃ;

Λεῖπει λοιπὸν γιὰ νὰ γλεντήσουμε; Καὶ βέβαια, γίνονται χοροὶ, γίνονται γλέντια πὸ πολλοὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο χρόνον, μὰ στοὺς χοροὺς αὐτοὺς βλέπει κανεὶς ἄνετα, δέκα, εἴκοσι στερεότυπες φαισιονομίας, φαισιονομίες γνωστὰς γιὰ τὸ σκόρπισμα τῶν χρημάτων, μὰς κληρονομίας ἡ μὲς περιστάσεις, ποὺ αὐτοὶ δὲν ἀπόκησαν, μὰ ποὺ ἄλλοι προέβλεπον τίς οἶδε πῶς, νὰ τοὺς τὴν ἀφήσουν.

Μὰ ἀπ' τίς φαισιονομίας αὐτὲς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γλεντήσῃ;

Λεῖπει λοιπὸν γιὰ νὰ γλεντήσουμε; Καὶ βέβαια, γίνονται χοροὶ, γίνονται γλέντια πὸ πολλοὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο χρόνον, μὰ στοὺς χοροὺς αὐτοὺς βλέπει κανεὶς ἄνετα, δέκα, εἴκοσι στερεότυπες φαισιονομίας, φαισιονομίες γνωστὰς γιὰ τὸ σκόρπισμα τῶν χρημάτων, μὰς κληρονομίας ἡ μὲς περιστάσεις, ποὺ αὐτοὶ δὲν ἀπόκησαν, μὰ ποὺ ἄλλοι προέβλεπον τίς οἶδε πῶς, νὰ τοὺς τὴν ἀφήσουν.

Μὰ ἀπ' τίς φαισιονομίας αὐτὲς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γλεντήσῃ;

Λεῖπει λοιπὸν γιὰ νὰ γλεντήσουμε; Καὶ βέβαια, γίνονται χοροὶ, γίνονται γλέντια πὸ πολλοὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο χρόνον, μὰ στοὺς χοροὺς αὐτοὺς βλέπει κανεὶς ἄνετα, δέκα, εἴκοσι στερεότυπες φαισιονομίας, φαισιονομίες γνωστὰς γιὰ τὸ σκόρπισμα τῶν χρημάτων, μὰς κληρονομίας ἡ μὲς περιστάσεις, ποὺ αὐτοὶ δὲν ἀπόκησαν, μὰ ποὺ ἄλλοι προέβλεπον τίς οἶδε πῶς, νὰ τοὺς τὴν ἀφήσουν.

Μὰ ἀπ' τίς φαισιονομίας αὐτὲς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γλεντήσῃ;

Λεῖπει λοιπὸν γιὰ νὰ γλεντήσουμε; Καὶ βέβαια, γίνονται χοροὶ, γίνονται γλέντια πὸ πολλοὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο χρόνον, μὰ στοὺς χοροὺς αὐτοὺς βλέπει κανεὶς ἄνετα, δέκα, εἴκοσι στερεότυπες φαισιονομίας, φαισιονομίες γνωστὰς γιὰ τὸ σκόρπισμα τῶν χρημάτων, μὰς κληρονομίας ἡ μὲς περιστάσεις, ποὺ αὐτοὶ δὲν ἀπόκησαν, μὰ ποὺ ἄλλοι προέβλεπον τίς οἶδε πῶς, νὰ τοὺς τὴν ἀφήσουν.

Μὰ ἀπ' τίς φαισιονομίας αὐτὲς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γλεντήσῃ;

Λεῖπει λοιπὸν γιὰ νὰ γλεντήσουμε; Καὶ βέβαια, γίνονται χοροὶ, γίνονται γλέντια πὸ πολλοὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο χρόνον, μὰ στοὺς χοροὺς αὐτοὺς βλέπει κανεὶς ἄνετα, δέκα, εἴκοσι στερεότυπες φαισιονομίας, φαισιονομίες γνωστὰς γιὰ τὸ σκόρπισμα τῶν χρημάτων, μὰς κληρονομίας ἡ μὲς περιστάσεις, ποὺ αὐτοὶ δὲν ἀπόκησαν, μὰ ποὺ ἄλλοι προέβλεπον τίς οἶδε πῶς, νὰ τοὺς τὴν ἀφήσουν.

Μὰ ἀπ' τίς φαισιονομίας αὐτὲς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γλεντήσῃ;

νὰ ξεσπῶσιν ἡ εὐθυμία. Τὶς βλέπει κανεὶς νὰ πηγαυοέχονται ἀπ' τὸν ἓνα χορὸν στὸν ἄλλο μετὰ τὸ ἴδιο ἀδιάφορο πρόσωπον, σὺν νὰ κάνουν κατὰ ἀναγκαστικῶς, σὺν νὰ ἐκπληροῦνται μὴ ὁρισμένη συνήθεια.

Νομίζε κανεὶς πῶς πάνε στὸν χορὸν, ὅπως πάνε νὰ φάνε, ἢ νὰ κοιμηθοῦν, ὅπως πάνε στὶς προμερίες τῶν θεάτρων, στὶς κοῦρσες, στὰ καμπαρέ, στὰ καζίνα. Ναι, πάνε γιὰ νὰ ποῦνε πῶς πῆγαν. Πάνε γιὰτὶ ἔτσι πρέπει! Δὲν πάνε γιὰτὶ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ γλεντήσῃ μὴ φορὰ, ξεζωνόντας τὴ σκληρὴν βιοπάλη μὴς ὀλοκληρῆς χρονιάς, δὲν πάνε γιὰ νὰ ποῦν καὶ αὐτοὶ, μὰ φορὰ τὸ χρόνον κατὶ παραπάνον, νὰ αἰσθανοῦνται τὸ κεφάλι τοὺς λίγο ἐλασμένο ἀπὸ τοὺς ἀτμούς τοῦ κρασοῦ, νὰ φωνάζουν, νὰ γελᾶσουν ἀπροσποίητα, ἀπὸ τὴν καρδιά τους, νὰ ξενοιάσουν καὶ νὰ βροῦν μέσα στὴ στιγμιαία αὐτὴ λήθη τῆς διασκεδάσεως, τὴ δύναμι μὴς ζωῆς βασανισμένης.

Τί κρίμα ποὺ οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ φέτος βόσκονται στὴ σκληρὴν ἀνάγκη νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἡσυχὴν μαρτυρικὴν ζωὴν τους, τί κρίμα ποὺ δὲν μποροῦν παρὰ νὰ ἀπαρνηθοῦν τὴν παροδικὴν αὐτὴν ἔστω εὐθυμία.

ἔχουν τόσα ἄλλα οἱ κακομιοροὶ νὰ σκεφτοῦν. Τόσες ἄλλες βιωτικῆς ἀνάγκες, τόσες βασανιστικῆς λεπτομέρειες ποὺ τοὺς ἐπαδύλλει μὰ ἂν ὅχι πλυσία οὔτε ἀνετη, τοῦλάχιστο ὑποφερτὴ ζωὴ, ποὺ δὲν τοὺς μένει οὔτε ὁ ἐλαχιστότερος χρόνος γιὰ νὰ τὸν διαθέσουν στὶς διασκεδάσεις τῆς ἀποκομῆς.

Κι' ὅμως, ἂν δὲν ἀπαυῶμαι, κάποιος φιλόσοφος, ποὺ μοῦ διαφεύγει δυστυχῶς τὴν στιγμήν αὐτὴν ὀνομά του, εἶπε πῶς τὸ γέλιο καὶ ἡ εὐθυμία ἀποτελοῦν ἐξ ἑαυτοῦ μὴ ἐπαυῶμαι ἀνάγκη γιὰ τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως τὸ φῶς, τὸ νερὸ, καὶ ὁ ἀέρας.

Τὸ γέλιο καὶ ἡ εὐθυμία, ἀσφαλῶς ὁ φιλόσοφος αὐτὸς ἔχει δίκαιον. Μὰ, ποὺ θέλετε νὰ βροῦνται αὐτὰ σήμερον; Ποῖος ἔχει ὁρεξί γιὰ νὰ γελᾶσιν, γιὰ νὰ γλεντήσῃ;

Ἐγὼ καὶ αὐτὰ, δυστυχῶς, ἀπολαυστικὰ προσόμα μὴς μικρῆς μερίδας τοῦ κόσμου. Τῆς μερίδας αὐτῆς τῶν λίγων ἀνθρώπων, ποὺ καὶ χωρὶς αὐτὰ, δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν πλυσία καὶ ἀνετα.

Κι' αὐτοὶ θάνα ἐξέμειν ποὺ φέτος δὲν γλεντήσουν. . . . Οἱ λίγοι.

Τὸς ἄλλους, τοὺς πολλοὺς ἄλλους κακομιορομένους, τοὺς βλέπει νὰ περνοῦν σκαρτοῖ, κοινοποιομένοι μέσα στὰ ἐπανωφόρια τους, μπροστὰ στὰ φῶτα τῶν κέντρων, μπροστὰ στὰ μεγάλα ποικίλχρωμα προγράμματα, καὶ καὶ νὰ σηκώνουν τὰ μάτια τους νὰ τὰ βλέπουν γιὰ μὴ στιγμὴν καὶ ὕστερον ἐξασκούντας πὺ πο- λὺ τὸ θαυμάσιον καὶ τὴν δουλειὰ καὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς κεφάλι τῶν νὰ φρεῖται σέρε- ντας βαρετὰ τὸ δῆμα τους;

Τέτοιες εἶναι ἡ φετεινὲς ἀποκομῆς, τέτοιες τοῦλάχιστον προμηνύονται ὡς σήμερον.

Τὸ Τριώδιο ἀνοίξε, ὅπως μὴς πληροφορεῖ τὸ ἡμερολόγιον. Τί με τοῦτο ὅμως; μὴς λείπει ἡ ζωὴ, ἡ εὐθυμία, τὸ κέρι. . . .

Ἀς ἐλπίσουμε πῶς ὡς τὴν ἐσομένη Κυριακὴν, ἀπ' ἑνὸς θὰ λυθῇ τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα καὶ ἡ κρίσις, ἐνὸς ἀπ' ἐτέρου δὲ καὶ ὁ ἀμέσως ἐπόμενος διακόρυφος τοῦ θὰ διέλθουν νὰ γίνων ἐγγενέστεροι καὶ νὰ παύσουν τὸν ἀπὲν αὐτὸν χιονοπόλεμον ποὺ μὴς ἐκήρυξαν τελευταία.

Ἀς τὸ ἐλπίσουμε καὶ ἂς τὸ εὐχηθοῦμε γιὰ νὰ μὴν βροῦμε στὴν δυσάσθη θέσιν τὴν παραδεδομένην τὴν δοτικότητα τῆς λαϊκῆς παρομίας, ποὺ, κάθε πέραν καὶ καλύτερα.

Ἀς τὸ ἐλπίσουμε καὶ ἂς τὸ εὐχηθοῦμε γιὰ νὰ μὴν βροῦμε στὴν δυσάσθη θέσιν τὴν παραδεδομένην τὴν δοτικότητα τῆς λαϊκῆς παρομίας, ποὺ, κάθε πέραν καὶ καλύτερα.

Ἀς τὸ ἐλπίσουμε καὶ ἂς τὸ εὐχηθοῦμε γιὰ νὰ μὴν βροῦμε στὴν δυσάσθη θέσιν τὴν παραδεδομένην τὴν δοτικότητα τῆς λαϊκῆς παρομίας, ποὺ, κάθε πέραν καὶ καλύτερα.

Ἀς τὸ ἐλπίσουμε καὶ ἂς τὸ εὐχηθοῦμε γιὰ νὰ μὴν βροῦμε στὴν δυσάσθη θέσιν τὴν παραδεδομένην τὴν δοτικότητα τῆς λαϊκῆς παρομίας, ποὺ, κάθε πέραν καὶ καλύτερα.

Ἀς τὸ ἐλπίσουμε καὶ ἂς τὸ εὐχηθοῦμε γιὰ νὰ μὴν βροῦμε στὴν δυσάσθη θέσιν τὴν παραδεδομένην τὴν δοτικότητα τῆς λαϊκῆς παρομίας, ποὺ, κάθε πέραν καὶ καλύτερα.

Ἀς τὸ ἐλπίσουμε καὶ ἂς τὸ εὐχηθοῦμε γιὰ νὰ μὴν βροῦμε στὴν δυσάσθη θέσιν τὴν παραδεδομένην τὴν δοτικότητα τῆς λαϊκῆς παρομίας, ποὺ, κάθε πέραν καὶ καλύτερα.

ΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΥ ΕΞΕΥΡΕΥΝΗΣΕΙΣ

Ο Νότιος Πόλος πρέπει να κατακτηθῇ. Και δεν μπορεί παρά να κατορθωθῇ ἡ κατάκτησις.

Εκινήθησαν πρὸς αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι διὰ πλοίων. Ἀργότερον δι' αεροπλάνων. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς τραγικῆς ἐκστρατείας τοῦ Νότιου πλοῦ καὶ τῆς ἡρωικῆς πτήσεως τοῦ Ἀμοῦδου ἤρχισαν νὰ ἐπιχειροῦν ἄλλες ἀποβίαι: Δὲν θὰ κατακτάτο ἄραγε ὁ Πόλος ἀσφαλέστερον καὶ ταχύτερον δι' υποβρυχίων;

Καὶ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού γίνεται ἡ σκέψις αὕτη.

Ἦδη ὁ Σέρ Τζωρτζ Οὐίλκινς, ὁ ὁποῖος διέβη τὸν Βόρειον Πόλον ἐναερίως, ἔκαμεν προηγουμένως ὑπόμνημα, διὰ τοῦ ὁποῖου εἰσηγείτο τὰ υποβρυχία, ὡς τὸ καλλίτερον μέσον γιὰ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ Βορείου Πόλου. Καὶ πολλοὶ εἰδικοὶ τότε εὗρηκαν ὅτι ἡ πρότασις αὕτη δὲν ἦτο διόλου ἀπραγματοποίητος.

Ἐπίσης καὶ γιὰ τὸν Νότιον Πόλον τὸ αὐτὸ εἰσηγήθη μετὸν ὁ Οὐίλκινς. Τὸ εἶχεν ἐπιμύνησεν εἰσηγήθη πολλὴ πρὶν φύγῃ γιὰ τὴν Νήσον τῆς Ντεσέτιον καὶ ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖ τὴν βάση διὰ τῆς ἐξερεύνησιν τοῦ Νότιου Πόλου ἐναερίως.

Ἐδῆλωση τότε ὅτι ἐξευρίσθητο διὰ χρόνια γιὰ νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ ἀναλάβῃ τὴν υποβρυχίον ἐξερεύνησιν αὐτήν. Καὶ ἤρως ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις θὰ ἐνδιεφερέτο καὶ θὰ τὸν ἐξοφλοῦσε στὸ ἔργον τοῦ αὐτοῦ. Ἐδρην ὅμως ἀντιρροήσεις καὶ ἀντιδράσεις.

Καὶ ὅμως, ἔλεγε στὸ σχετικὸ ὑπόμνημά του, ἂν ἓνα υποβρυχίον ἐταξιδεύει μέσα στὸν Πόλο καὶ ἐξερευνῶνται τὰ παροπαρμένα σημεῖα ὅπου ἐνανάγησαν τόσο καὶ τόσο ἐξερευνηταὶ κατὰ τὸ παρελθόν, θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ θαύματα. Καὶ πρὸς τοὺς τοὺς θὰ εὗρισκε καὶ τὰ ὑπολείμματα τῶν ναυαγίων αὐτῶν μέσα στοὺς βυθούς τοῦ ὁκεανοῦ.

Καὶ ἂν οἱ ἄνθρωποι τοῦ υποβρυχίου ἦσαν ντυμένοι καταλλήλως μὲ φορέματα θερμοκίνητα μὲ ηλεκτρισμὸ καὶ ἔφεραν ὅλα τὰ σχετικά νεώτερα ἔξαρτήματα, θὰ μπορούσαν, κἀμνοντες τὰς ἀπαραίτητους καταδίσεις μέσα στὰ νερά, νὰ φέρουν εἰς φῶς ὅλα τὰ αἶτια τῆς ἐξαφανίσεως τῶν τοιμηρῶν καὶ ἡρωικῶν ἐκείνων ἐξερευνητῶν. Καὶ αὐτὸ θὰ ὑπεβοῦντο πολὺ τὸ ἔργον τῶν σημερινῶν θαλασσοπόρων.

Ἐννοεῖται διὰ τὰ υποβρυχία, πού θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὸ ἔργον τῆς ἐξερεύνησεως τοῦ Πόλου, πρέπει νὰ ἔχουν προπαντὸς ἓνα περιβόην, κοπτερὸ σὺν μεγάλῳ καὶ ἀλύγιστο μαχαίρῳ, πού νὰ κατορθώσῃ νὰ σκάσῃ καὶ νὰ χωρίσῃ τοὺς πάγους πού θὰ βρίσκονται ἐπάνω τους.

Ἡ σχετικὴ μελέτη ἀπέδειξαν ὅτι τὸ πάχος τοῦ πάγου δὲν μπορεί νὰ εἶναι ἐμπόδιο ἀνυπερβλήτο στὴν υποβρυχίον αὐτὴν ἐξερεύνησιν.

Ἄν δὲ τὰ υποβρυχία, πού θ' ἀνελάμβανον αὐτὸ τὸ ἔργον, παρέμειναν σ' ἓνα κλίμα, ὅπου ἡ πῆξις θὰ ἦτο φυσικὰ ἀναπόφευκτη τὸν χειμῶνα, τὰ υποβρυχία αὐτὰ δὲν θὰ ἦσαν σὲ χειρότερη θέσιν ἀπὸ ἐκείνην ἐνὸς πλοίου, πού θὰ ἔμεινεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν νερῶν.

Ἀπεναντίας, ἐνθὺ τὰ πλοῖα θὰ εἶχαν τὸν διαρκὲς φόβο βλάβης ἀπὸ τοὺς ὄγκους τοῦ πάγου, τὰ υποβρυχία θὰ ἐπροφυλάσσοντο, καὶ μένοντα στὰ βάθη τῶν νερῶν, προχωροῦντα ἐκ τοῦ ἀσφαλούς υποβρυχίου εἰς ὅπου γοῦν ἔξω στὴν πλατεῖα καὶ εὐέλθεσθαι θάλασσα.

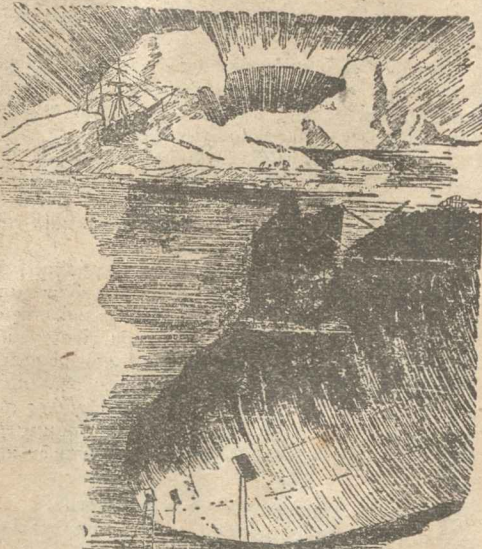
Τώρα γίνονται σχετικὰ περάματα ἀπὸ ἑναν σχεδιάζον ἓνα υποβρυχίον, τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι ἱκανὸ νὰ μεταφέρῃ βάρος 10.000 τόνων. Τὸ

υποβρυχίον αὐτὸ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν 5 μηνῶν τοῦ ἔτους, ὁπότε ὁ πάγος εἶναι λιγώτερο ἐνοχλητικὸς στὸ πλοῖο ἀπομεμαρυσμένο σημεῖο τοῦ Πόλου, θὰ κατορθώσῃ νὰ προχωρήσῃ, ἐνθὺ ἓνα πλοῖον πλέον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν νερῶν, δὲν θὰ μπορούσε νὰ προχωρήσῃ διόλου.

Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὴν Λίβερχμουλ τῆς Ἀγγλίας μέχρι τῆς Γιοκχάμας εἶναι 12.260 μίλια μετὸν τῆς διώρυγος τοῦ Παναμᾶ καὶ 11.105 μίλια μετὸν τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὴν Λίβερχμουλ πρὸς τὴν Γιοκχάμας πρὸς βορρᾶν τῆς Ρωσίας εἶναι μόνον 6.850 μίλια.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ κ. Λὰκ μία σύγκρισις διὰ ταξιδίων, τὸ ἓνα μὲ πλοῖο μετὸν τῆς πρώτης ὁδοῦ καὶ τὸ ἄλλο μὲ υποβρυχίον διὰ τῆς δευτέρας ὁδοῦ, παρουσιάζει κέρδος 200 οἱο μεγαλύτερο γιὰ τὸν υποβρυχίον πλοῖον.

Ταυτοχρόνως θ' ἀνοίγῃ στὸ ἐμπόριο ἔδαφος 3.000.000 τετραγωνικῶν μιλίων διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τῶν ποταμῶν, πού χύνονται στὸν πολιτικὸν ὁκεανὸν καὶ διαποτίζουν τὴν Βόρειον

Εἰς τοιοῦτάκι αὐτὸ ὁ σερ Τζωρτζ Οὐίλκινς δείχνει πὸς θὰ ἦσαν δυνατὰ τὸ υποβρυχίον νὰ προχωρήσῃ ἀσφαλῶς κάτω ἀπὸ τοὺς ὄγκους τοῦ πάγου, ἐνθὺ τὰ πλοῖα θὰ εἶχαν τὸν διαρκὲς φόβο τῶν πάγων.

Ρωσίαν καὶ τὴν Σιβηρίαν, περιοχὰς τόσοον πλουσίας εἰς πρῶτας βίλας.

Γιὰ τὸ υποβρυχίον αὐτὸ ταξιδεῖν θὰ ἰδουθῶν λιμένες στὰς πηγὰς τῶν ποταμῶν αὐτῶν, στοὺς ὁποῖους τὰ υποβρυχία θὰ πλησιάζουν μὲ τὸ φορτίο τους κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν 5 μηνῶν ἀπὸ τοὺς 12 τοῦ ἔτους.

Ἐταὶ θὰ λυθῇ καὶ τὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς προμήθειας προϊόντων ἀπὸ τὸν Βόρειον Καναδᾶν. Ἐπίσης θὰ κατορθωθῇ καὶ ἡ τελειοποίησις τῆς ἁλείας στὰς θαλάσσας ἐκεῖνας, στὰς ὁποίας τώρα πολὺ ἀτελῶς ψαρεύουν τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν νερῶν κινούμενα πλοῖα.

Καὶ πόσα εἶδη θὰ κατακτηθῶν! Μαργαρίται, οὐντέρια, σφουγγάρια, κοράλλια, χρυσὸς καὶ πλῆθος λίθων. Θὰ ἰδουθῶν τότε ἡ πόγεια ὀρυκτῶν. Καὶ θὰ ἰδουθῶν αἱ τόσσα ὑπόχρησται πηγὰς υποβρυχίων ὀρυκτῶν ἐλαίων ἀνθρακωγενῶν, μεταλλείων κλπ.

Ἐπίσης θὰ κατορθωθῇ ἡ ἀναζήτησις καὶ εὗρεσις θηζῶν τῶν μέχρι σήμερον βυθισθέντων πλοίων.

Ὁ κ. Λὰκ προσθέτει: Ἡ χώρα πού ἐκτείνεται παρὰ τὸν Βόρειον καὶ Νότιον Πόλον εἶναι πλουσιώτατα. Δόση ἀπέραντα, ζῶα πολὺτιμα, μεταλλεῖα χρυσοῦ, λευκοσιδήρου, πολλὰ εἶδη πολιτῶν λίθων, ἐκτάσεις πού δύνανται νὰ καλλιεργηθῶν καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν

σουν τὴν σιτοπαραγωγὴν δι' ὅλων τῶν χρόνων.

Καὶ αἱ ἐκτάσεις αὐταὶ θὰ θροῦν τὴν ἀπὸ λὴ καὶ ταχεῖαν ἐπακονομίαν τὸν μὲ τὴν λην οἰκονομίαν, μόνον διὰ τοῦ υποβρυχίου, ὁποῖον θὰ κατορθώσῃ νὰ ταξιδεύσῃ ἀρκυκὰς περιοχὰς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνέγερσιν τῶν ὑποβρυχίων πλοίων ὁ κ. Λὰκ λέγει ὅτι διὰ τοῦ υποβρυχίου πλοῖου θὰ ταξιδεύουν ἐνωμένα δι' ἑνὸς σπινθὸς μεταξὺ τῶν, θὰ μπορούν γρήγορα νὰ γίνων ὅλα τὰ ἔργα τῆς θαλάσσης.

Καὶ τὰ χαμένα πλοῖα θὰ εὗρεθῶν σὺν ἀκέραια. Γιατὶ μέσα στὸ ἄμυρὸ νερὸν θαλάσσης, μπορεί νὰ καταστραφῇ τὸ πλοῖο καὶ τὰ σκευὰ τῶν πλοίων αὐτῶν, ἀλλὰ θὰ γίνων τόσα καὶ τόσα ἀντικείμενα πού θὰ εὗρεθῶνται στὰ βάθη τῶν νερῶν. Θὰ ἰδουθῶν δὲ τὰ ἀντικείμενα ἀπὸ χαλκόν, ἀπὸ χρυσόν, μάρμαρο, κωνιστῶν, γιὰ αὐτὰ τὰ ἔχει καταστρέφει τὸ ἄμυρὸ νερὸ.

Τὰ φορτία ἀπὸ κάρβουνα ἐπίσης τῶν αἰσθημένων πλοίων, θὰ βρεθῶν καὶ θὰ εὗρεθῶν μέσα στὸ ἄμυρὸ νερὸ.

Ἐπίσης τὰ δέρματα, τὰ ὅποια διατηροῦνται ἐπὶ 50 ἔτη μέσα στὴν θάλασσαν.

Καὶ οἱ ὁκεανοὶ καὶ ἡ θάλασσα εἶναι πρὸς τὸν ἀπείρουτον θησαυρὸν. Καὶ διὰ αὐτοὺς οἱ θησαυροὶ θὰ κατακτηθῶν, διὰ τὸν υποβρυχίον.

Ἀλλὰ καὶ πόσο ἄλλοι θησαυροὶ εἰσὶν μέσα στὴν θάλασσαν.

Παραλλήλως μὲ τὰς ἐργασίας τοῦ Λὰκ, γιὰ τὴν εἰδικὴν χρησιμοποίησιν τοῦ υποβρυχίου στὴν ἐξερεύνησιν τῶν πλοίων τὴν γενικώτερην χρησιμοποίησιν τοῦ υποβρυχίου στὴν ἐξερεύνησιν τῶν βυθῶν τῶν ὁκεανῶν, ἔνας ἄλλος ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Μάινελ, ἔχει ἔτοιμο σχέδιον υποβρυχίου, διὰ τὴν ἀνεξερεύνησιν τοῦ ὁκεανοῦ ὁκεανῶν. Ἐκτικὸς ἐστὶν ὁ πλοῖον αὐτὸ θὰ καταδύσεται Νάρα—Ντεῖπ τοῦ Ἀτλαντικοῦ 31.000 βαρ βωρείως τοῦ Πόρου—Ρίχο.

Ταυτοχρόνως ὁ ἴδιος Δανὸς ἐπιστήμων μελετᾷ σχέδιον υποβρυχίου διὰ τὸν ὁκεανὸν ἐπιδιώκοντὶν ἡ καταμέτρησης τῆς πίστεως τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς.

Ὁ ἴδιος ἐπιστήμων ἔχει ἐπίσης ἔτοιμο σχέδιον ὑποβρυχίου, ὅπου, ὅταν χρησιμοποιηθῇ, θὰ καθορίσῃ ἐπακριβῶς τὴν δύναμιν ἑλξεως τῆς γῆς εἰς οἰονδήποτε σημεῖον ἐπιφανείας τῶν νερῶν.

Ὡς γνωστὸν ὁ μέσος ὅρος τοῦ θαλάσσιου ὁκεανῶν εἶναι περίπου 11.500 πόδες.

Ἦδη ὁ Δανὸς ἐπιστήμων, εἰς πρῶτον ὑποβρυχία ταξιδεῖα του, ἐμελέτησεν ἑνὸς μὲ τὸ υποβρυχίον τοῦ εἰς μέγα τῶν βυθῶν τῶν ὁκεανῶν.

Αἱ ἐργασίαι του αὐτὰς ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς πρὸς τὸν ὁκεανὸν ἐξακολουθητικῶς μακρῶν.

Ἐν συνδυασμῷ, λοιπὸν, ὅλα αὐτὰ προσπαθεῖται μοιραῖως καὶ ἀσφαλῶς θὰ γίνων στὸ νὰ κάμουν τὸ υποβρυχίον ἑνὸς μόνον, ἐξερευνητικῶν τῶν πλοίων ἐξερευνητικῶν καὶ τῶν βυθῶν τῶν ὁκεανῶν.

Ἐπὶ τὴν πρόδοσιν τῶν ἐξερευνητικῶν ἐκτάσεων καὶ σημασίας, ὅπου λίαν προσεγὲς μέλλον θὰ μᾶς παρουσιάσῃ συνταρακτικὰ καὶ ἀπιστεύτους ἐκπλήξεις.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΖΗΤΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ
Kodak Film

ΠΑΕΙ ΚΙ' ΑΥΤΗ;

Ἔξω σουρούπιανε. Ἦταν ἓνα φθινοπωρινὸ βραδινὸ πού τὸ ἀνομιτανάριζε ἓνα ἐλαφρὸ ἀγεράκι. Τὰ γυνὰ κλαδάκια τῶν δέντρων σάλευαν ἀργὰ μέσα στὴν βραδινὴν ἡρεμία.

Ὁ Πίτης δὲν ἔβλεπε πὰ γιὰ νὰ διαβάσῃ. Γύρισε τὸ κομμάτι τοῦ ηλεκτρικοῦ, ἀλλὰ μαζὶ πέταξε τὸ βιβλίο.

— Οὐά! εἶπε.

Καὶ κάθησε ἔτσι λίγο, χωρίς νὰ κάμῃ τίποτα, περιελαδώνοντας, χωρίς σκέψιν, χωρίς συλλογὴν. Ὑστερα σηκώθηκε, ἀνέβη ἓνα τοῖ γράφειο καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ μικρὸ γράφειο του. Σὰν κάπνισεν ἄρρηκτα, ἄρρηκτα νὰ φάγῃ τὴν στίβα τῶν χαρτιῶν καὶ τῶν βιβλίων πού βροχόταν δεξιά.

Καὶ μέσα ἀπὸ τὴν στίβα τράβηξε κάτι. Ἐνα βιβλίο τυπωμένο μὲ κόκκινα βελούδα χρυσοδεμένο. Ἐνα λεύκωμα. Τὸ λεύκωμα τῆς Εὐγενίας.

Πόσος καιρὸς ἦταν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο πού τὸν τῶσσε!

— Θέλες τὸ λεύκωμά μου; τοῦ εἶχε πῇ.

— Τὸ θέλω, Βέβαια. . .

Τὸ ἤθελε, ὅχι γιὰ τὸ ἄρεσεν τὰ λευκάματα. Κουταμάρες. Ἦθελε τὸ λεύκωμα γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ ἀπὸ τῆς γραμμῆς του νὰ δῇ τὴν διανοητικότητά, τὴν ἀντίληψιν, τὸ μυαλό, τῆς παρῆς τοῦ «καινοῦργου» του κοριτοῦ.

Ἦγγανε νὰ μὲς τὸ φέρης. Τώρα. . . Ἐκείνη πετάχτηκε ὡς τὸ σπῆτι τῆς καὶ ἓνα λίγο ξαναγύρισε μὲ τὸ λεύκωμα. Τὸ εἶχε τυπωμένο σ' ἓνα λεπτότατο χαρτί.

Πόσος καιρὸς ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Πόσες περιπέτειες, πόσα μαλώματα, πόσοι χωρισμοί, «ὀριστικοί». Καὶ ὕστερα πάλι μὲ συνάντησι, καὶ μοιραῖο, καὶ δὲ μὲ μὲ γάλα.

Μὰ τώρα δὲ αὐτὰ ἦταν πὰ μακριὰ. Πήγαναν δεκα πέντε μέρες τώρα πού εἶχαν χωρίσῃ. Δὲν ἦθε μὲ μέσα στὸ ραντεβού. Τὴν κάλεσε, δὲν ἀπάντησε. Τὴν εἰδοποίησε. Μιλὰ. Τὴν βόηκε στὸ δρόμο καὶ τῆς μίλησε.

— Θέλω νὰ σὲ δῶ.

— Ὅχι τώρα.

— Καλὰ ἀργότερα.

— Δὲν μπορῶ ἀπὸψε.

— Ἡ ἀπόψε ἢ ποτέ. . .

Ἐκείνη δὲν μίλησε. Κι' αὐτὸς τὸ ξανάπε:

— Ἡ ἀπόψε ἢ ποτέ. . .

— Καλὰ. Ἀπόψε στὶς ὀχτὼ. . . Στὸ ἴδιο μέρος.

Κι' ὅμως δὲν ἦθε. Τὴν περιέμενε μισὴ ὥρα καὶ ἴσως παραπάνω. Ὑστερα ἔβγαλε σὺν τρελῶς, σὺν μεθυμένῳ. Τὴν ἀγαποῦσε, νὰ! Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ κάμῃ τίποτα. Δὲν ἔφερε καὶ νὰ ὑποχωρήσῃ. ἔτσι πού τῆς εἶπε πῇ: Ἡ ἀπόψε ἢ ποτέ. Ποτέ λοιπόν. . .

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, δὲν τὴν εἶδε πὰ. Ἀπόφευγε νὰ τὴν συναντήσῃ, ἀπόφευγε νὰ περᾷ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της, ἀπόφευγε νὰ συνάξῃ ἐκεῖ πού μπορούσε νὰ βρεθῇ μπροστὰ τῆς. Κι' ὅμως ζοῦσε μὲ τὴ σκέψιν τῆς. Ἡ νοσταλγία τῆς τὸν ναυούριζε κάθε ἡμέρα καὶ κάθε νύχτα.

Πόσες φορὲς οἰομύναχος δὲν τράβηξε ἐκεῖ στὰ ἴδια μέρη πού ἄλλοτε ἀγκαλιασμένοι, ἔκαναν τὸν περιπάτο τους! Πόσες φορὲς δὲν πέρασε ἀπὸ τὰ ἴδια δρομάκια μὲ τ' ἄρρωστα λαμπάκια καὶ πόσες δὲ φορὲς δὲν σταμάτησε στὶς ἴδιες σκοτεινὲς γωνιές!

Καὶ πόσες φορὲς ἀκόμα δὲν παρέσυρε καμμιὰ καινούρια ἐρήμηση κατὰκτις εἰς τὰ ἴδια μέρη, τὰ ἴδια σοκάκια. Δίπλα του μὲ κομψὴ κραγιονομένη ὑπερήφανη, πρόθυμη γιὰ χάδι καὶ φιλή, μὲ χαριτωμένη σιλουεττίνα γεμάτη νὰ. Τὴν σφιγγεῖ ἀπὸ τὴ μέση, τὴν φιλεῖ στὸ στόμα, ἀλλὰ στὰ μάτια διαβάσει κανεῖς τὴ νοσταλγία.

— Μὰ εἴχεις καλὴ;

— Τί ἔχω;

— Σὰν ἀρρωστημένο φαίνεται ἀπὸψε.

— Ἐγώ! Ὅχι δὰ! Εἰμαι ὑγιανμένος. . .

Ἀπὸψε στὸ γράφειο εἶχαμε πολὺ δουλειά. . .

— Δὲ μ' ἀγαπᾷς πὰ. . .

Καὶ ἐπακολούθησε ἡ διαβεβαίωσις μαζὶ μὲ θεομὰ φιλή.

— Μὰ ὅχι ἀγαποῦλα μου. Σ' ἀγαπᾷ ὅσο

δὲν ἀγάπησα καμμιὰ. Πρῶτη φορά νοιώθω μέσα τέτοιο πράγμα. Σ' ἀγαπᾷ.

— Κ' ἐγὼ σ' ἀγαπᾷ.

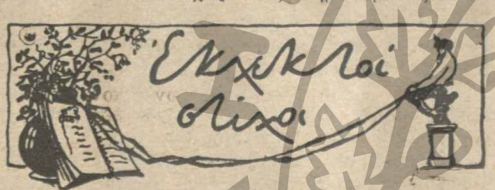
Κι' ὅμως τὸ μυαλό του ἦταν ἐκεῖ, κοντὰ στὴν ἄλλη, κοντὰ στὴν Εὐγενία. Ἐκείνην ἀγαποῦσε καὶ γιὰ καμμιὰ δὲν ἔδινε πεντάρα ἔξω ἀπ' αὐτήν. Ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ ἄλλοιως. Ἡ ἐρωτικὴ του φύση δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ζῇ χωρίς γυναῖκα, χωρίς ἔρωτα. Κ' ἔκανε ἔρωτα τυχαῖα καὶ μοιραῖα στὴν πρώτη μαγιστριμένη γυναικοῦλα πού ἀπαντοῦσε στὸ

— Ἡ ἀπόψε ἢ ποτέ. . .

δρόμο του. Ἦταν εἰσωπερικὴ τὸν ἀνάγκη.

Τοῦμινε τὸ λεύκωμα. Ἦταν τὸ ἐρωτικὸ του σουβενίρ. Καὶ μέσα, χάμα μικροπράγματα διὰ καὶ τῆς. Τὰ γραμματάκια τῆς τὰ θεομὰ, ἓνας καθρεφτάκος, λίγα μαλλίμα — ὀδοντοκλῆμα, λουλά — καὶ ἄλλα χαρτάκια, σημειώματα, λου-

Εἰς Λεύκωμα

Μ' ἐμπνέετε χωρίς νὰ σὰς γνωρίζω, μ' αὐτὸ τὸ μυστικὸν σὰς χαρτί, τόσο πού ἴσως στίχους σὰς χαρίζω χωρίς νὰ ξέρω πὼς καὶ διατί.

Δὲν σὰς γνωρίζω; νὰ, μὲ συγκινεῖτε. Ποιὰ εἴθε δὲν εἰξένω, μὰ θαρρῶ ὅτι σὰς δλέτω ἴσως μὲν ἀπορροῖτε; Κ' ἐγὼ γ' αὐτὸ βεβαίως ἀπορῶ.

— Τὸ κίτταξε καὶ χαμογέλασε εὐτυχισμένος.

Ὑστερα κίτταξε πάλι τὸ ἔχειλο σουταράκι καὶ τὸ δεμένο λεύκωμα. Πλησίασε. Ἐκλεισε τὸ σουταράκι, ἐξέπληξε τὸ λεύκωμα. . . Καὶ β-στερα ἄρρηκτα νὰ γίνετα.

— Πάει κ' αὐτή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

λουδία. Τὸ ἐρωτικὸ σουβενίρ. Τὸ ξεφύλισε καὶ τὸ κίτταξε. Ὑστερα ξεδίπλωσε κάποιο γραμματάκι τῆς. Πίπῃ μου. . . Κούνησε τὸ κεφάλι, χαμογέλασε. Ὑστερα ἔκλεισε τὸ λεύκωμα καὶ μονολόγησε:

— Πάει κ' αὐτή. . .

Μιά ἐρώτησι τοῦ ἤλεε τὸ κεφάλι. Κ' εἶπε ἄθελα:

— Πάει κ' αὐτή;

Ἦταν ἀκόμα ἡ ἐλλπίδα. Μὰ ὁ ἴδιος τὴν ἔσθυσε.

— Πάει κ' αὐτή.

Καὶ κίτταξε τὸ χρυσοδεμένο λεύκωμα, πού ἔγραφε ἀπ' ἔξω μὲ κεφαλαία γαλλικὰ «Πο-εξ» καὶ ὕστερα ἀνοίξε τὴν πρώτη σελίδα, ἐκεῖ πού ἦταν γραμμένο τ' ὄνομά της: «Εὐγενία Γεωργιάδου». Χαμογέλασε.

— Κοριτσουλιές, εἶπε. Δὲ βαρύνει. Πά-ει κ' αὐτή.

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

της κ. COLETT

“Όταν την εσχάτωσε μ’ ένα χτύπημα του μηρού μολυβένιου βάρους με το όπλο συγκρατούσε τα χεράκια του περιτυλίγματος, ο Λουδοβίκος άρχισε να στενοχωριέται. Ήταν πεσμένη πίσω από κάτι άδεια κιβώτια, τα πόδια τασσασμένα, το κεφάλι στραμμένο και το σώμα ανάσκελα σε μία στάσι κομική που έκανε τον νέο να θυμώσει. Άνασχεσε τους ώμους και ήπιαν έτοιμος να πη: «Σήκω λοιπόν, κέρφι που ταιχίες!» Άλλα την στιγμή εκείνη το κουνούν της πόρτας αντίχρησε κι’ ο Λουδοβίκος είδε να μπαίνει μια μικρούλα που τον εξήγησε:

— Μια κουβαρίστρα μούρη μανταριόματος, σάς παρακαλώ.

— Δεν έχωμε, θά φέρωμε αύριο, απήντησε εκείνος ευγενικά.

Η μικρή, εβγίκε, ξανάκλεισε την πόρτα με προσοχή, κι’ εκείνος παρατήρησε ότι δεν έσπυλογίσθηκε καν πώς μπορούσε να πλησιάσει τα άδεια κιβώτια, να σκίση να δη.

Η νύχτα έπεφτε σκοτεινιάζοντας το μικρό μαγαζί των φυλικών. Διακρίνονταν ακόμη μερικά οάγια με κουτιά από καρτόνι. Ο Λουδοβίκος έτοιμε μηχανικά ένα σπώτο στη σόλα του παπουτσιού του για ν’ ανάψει το γράκι, κατόπιν θυμήθηκε κι’ έδωσε το σπώτο με το πόδι του. Ο άπέναντι οινόπωλης εφώτισε μονομιάς το κατάστημά του, και από αντίθεση το μικρό μαγαζί των φυλικών εδιδόθη σ’ ένα σκοτάδι που το εράδωνε ένα κίτρινο φως.

Και πάλιν ο Λουδοβίκος ξανάσκηψε πάνω από τα άδεια κιβώτια. Με μια άτελειστη απόρεια έβεβαιώθη πως ή έρωμένη του ήταν πάντα εκεί, με το πόδι τασσασμένο και τον λαμμό στραμένο. Έπι πλέον κάτι μαύρο, μια ψηλή κλωστή σαν ένας πλόκαμος, έπεφτε πάνω στο χλωμό της μάγουλο. Έμιαζε-ψε τα σαράντα πέπε φράγκα σε κέρματα και θρόμματα που είχε περιφρονήσει λίγη ώρα πριν με τόση λύσσα, εβγίκε, και έ-προχώρησε.

Έπι δύο ημέρας έζησε σαν ένα άμέριμο παιδί, έδιασκέ-δαζε να κοιτάει τα πλοία στον Σηκουάνα και τους μαθητάς στους κήπους. Έδιασκέδαζε σαν ένα παιδί, και δεν έζητη-τε καθόλου. Έπερίμενε, και δεν μπορούσε ν’ άποφασίση ν’ άρήση την πόλη, ούτε να ξαναρχίση πάλι τη δουλειά του. Στο δωμάτιό του, πληρωμένο ως τόσο από πρίν, ύπηρχαν ακόμη μια ποσότης δελταριών με μνημεία του Παρισιού, παγινιδάνα, και μηχανήματα για να κατασκευάζη κανείς μονάχος τον ένα ποτό από φρούτα. Μα ο Λουδοβίκος δεν πούλησε τίποτε έπι δύο ημέρες κι’ έκοιμήθηκε σ’ ένα άλλο δωμάτιο.

Δεν αισθανόταν φόβο, και έκοιμόταν καλά. Η ημέρα περνούσε γι’ αυτόν εύχαιρη, γεμάτη μονάχα μ’ εκείνη την άνισομονησία που δομαίζει κανείς στους μεγάλους λιμένες, όταν έχει κρατήσει μια θέσι σ’ ένα βατόρι.

ΛΙΓΕΣ ΙΝΩΜΕΣ

Δεν ύπάρχει πόνος πιο βαθύς απ’ τον πόνο της αγάτης.

Δεν νοιώθει κανείς την πραγματική ευτυχία ειμή μόνον αφού την χάση.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

“Όποιος αγαπά το ώραό θ’ αγαπήση και το καλό.

Γαλλικό.

Πάν θν και πάσα ζωή προκύπτει, έν φυσικών δυνάμεων συμφυών προς την βλην.

ΣΤΡΑΤΩΝ

Την μεθεπομένη του έγκλήματος, άγόρασε όπως τις άλλες ημέρες μια έφημερίδα και έδιάβαζε: «Η δολοφονία μι άς έμ πόρου είς την όδόν Χ...» Και έκανε φωναχτά: «Α! Ά! Με ύφρος γνώ-στον, εδίδασκε άργά και προσεκτικά τις διάφορες λεπτομέρειες, έσημειωσε ότι το έγκλημα λόγω της «πολύ περιωρισμένης» ζωής του θύματος, έθεωρείτο ήδη ως «μωστηριώδες» και έδίπλωσε την έφημερίδα.

Μπροστά ο καρές με κρέμα άρχισε να κινώνη. Το γκαρσόν του μπάο έσέρβιρε τις παραγγελίες σφουίζοντας, ένα γυαλόο έσυγγαλ δοντούσε τα ψωμάκια μέσα στο ζεστό γάλα.

Ο Λουδοβίκος έμεινε λίγη ώρα σαστισμέ-

Ήταν πεσμένη πίσω από κάτι άδεια κιβώτια...

νος με το στόμα μασοιγμένο ενώ διερωτάτο γιατί άραγε όλα αυτά τα συνηθισμένα πράγματα έπαισαν πάλι να τού είναι προστά και ενόητα. Τού έφάνη ότι αν έρωτούσε κάτι στο γυαλόο έσυγγαλ θα τού άπαντούσε σε μια γλώσσα ξένη, και ότι το γκαρσόν σφουρίζοντας έβλεπε άνάμεσα στο σώμα του χωρίς να αντιλαμβάνεται την παρουσία του.

Σηκώθηκε, επέταξε μερικά φυλά στο τραπέζι και διενθύνη προς ένα σταθμό όπου έπη-ρε ένα εισιτήριο για τα περίχωρα. Στο διάστημα του ταξιδιού τού φαινόταν ότι το τραίνο έκανε πολύ λίγο θόρυβο, και ότι οι ταξιδιω-τες μιλούσαν με χαμηλή φωνή.

«Ίσως άρχίζω να κοιμούνται», Κατεβαίνοντας από τον σιδηρόδρομο, ο Λουδοβίκος άγόρασε μια θραυνη έφημερίδα, ξαναδιάβαζε την ίδια άρήγησι όπως και το πρωί και έχασμοιρήθηκε.

«Θέει μου, δεν προχωρεί καθόλου αυτή ή δ-πόθεσις!» Έφαγε σ’ ένα μικρό έστιατόριο κοντά στον σταθμό, και έληθοφορήθη από τον ιδιο-κτήτη αν θα μπορούσε να εψη μια θέσι στο μέρος εκείνο. Ως τόσο το έκανε αυτό με με-γάλη απέχθεια, και αισθάνθηκε τον έαυτό του πολύ στενοχωρημένο όταν ο ιδιοκτήτης τον έ-συμβούλευσε ν’ άποτανη σ’ ένα όδοντίατρο του οποίου είχε φύγει ο υπάλληλος. Μολοντα

ή ώρα ήταν προχωρημένη, έχτισσε το κ-δοσνι του όδοντίατρον, έπαρουσιάσθη ως με-τασκευαστής μηχανικών άθυρμάτων, δεν συ-ζήτησε διάλου το ποσόν της άμοιβής του — διακόσια πενήντα φράγκα — και έκοιμήθηκε το ίδιο κι’ όλας θραυν σ’ ένα δωμάτιο της σοφίτας.

Έπι όχτώ ημέρες ύπηρετούσε ως υπάλληλος του έργαστηρίου του άμερικανού ίατρού, που ταν ένας όστεώδης και κοκκινομάλης ά-θροπος, ο οποίος δεν τού έκαμε ποτέ καμιά ερώτησι και πού έκάτηζε με τα πόδια έπαυ-στό τραπέζι περιμένοντας τους άραούς πελά-τας του. Ντυμένος με μια λευκή μολούσα ο Λουδοβίκος έπαυσε φρέσκο άουμουσμεν στην άνοιχτή γυλίλα, και ή ύπηρέτης τού διπλώνων σπιτιών του έχωμοιγέλοσαν διά-ποντας το μελαχρινό και γλυκό πρόσωπό του.

Άγόραζε κάθε μέρα μια έφημερίδα. Έπ-στρακισμένο από την πρώτη σελίδα το έ-γκλημα της όδου Χ... » έφανε τώρα στη δευτέρα σελίδα άνάμεσα στους έχωμοιγέ-των τραίνων και στους ταρλατανισμούς των ύπνοβατών. Πέντε στοίχοι, δέκα στοίχοι έ-λεγαν χωρίς ένδιαφέρον πως το έμωστηριό έ-ξωκοιλουόσε να καλύπτει το έγκλημα.

Ένα άνοιξιάνικο άπόγευμα, μωρμένο από μια σύντομη βροχή, γεμάτο από φωνές και χειλιονιών, ο Λουδοβίκος εβγίκε από τον ά-μερικανό όδοντογιατρό λίγα χρήματα για ν’ άγοράση μερικά «έσώφρονα», έγκατένευ-την λευκή του μολούσα κι’ έφυγε για το Πα-ρίσι. Κ’ έπειδή ήταν ένας άπλούστατος και άφελέστατος φονιάς, έπηγε κατευθείαν στη κατάστημα φυλικών.

Τα παιδάκια έπαίξαν μπροστά στα χαμηλά σιδερένια ρολά, και τα πατσιλάκια μιάς έβδομάδος είχαν τοποθετήση επάνω στη πόρτα σφραγίδες από λάσπη. Ο Λουδοβίκος εβγίκαζε πολλή ώρα στο άντικρινό πεζούλι-μο και δεν άφησε τον δρόμο παρά άργά τη νύχτα.

Την επομένη ξαναγύρισε λίγο πιο άργά για ν’ μη προσελκύση την προσοχή, και τις έ-λες βραδείες έκτελούσε πιστά την κατασ-πεία του, ποτέ μετά από το γεύμα και ποτέ χωρίς να φάη διόλου. Αισθανόταν τον έαυτό του γεμάτο από μια άλλόκοτη έλπίδα που έμ-ποιασε με την άγωνία της αγάτης. Ένα βρά-δυ πού έσταμάτησε για ν’ άνασχηκόση το κε-φάλι προς τ’ άστέρια και άφησε ένα βαθύ θ-ναστεναγμό, ένα χέρι έπεσε άπαλά επάνω στον ώμο του. Έκλεισε τα μάτια, δεν έστρε-φη διόλου και έπεσε άκίνητος, τρισσενη-μένος στην άγκαλιά του άστνομοικού που τον παρακολούθησε.

Στο διάστημα των άνακρίσεων ο Λουδοβ-ίκος όμολόγησε πως είχε μετανοήση άσφαλ-ώς για το έγκλημά του, αλλά μια τέτοια σπμη-νον το σωτήριο χέρι τον έκανε να τα ξεχά-σει όλα, κι’ ότι δεν θα μπορούσε να την συγκρί-νη παρά μόνον με την στιγμή εκείνη, σαν έ-προτογνώρισε τον έρωτα.

ΚΟΛΕΤ

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

Μιά χαμαίρερα που άπολύθηκε από την ύπ-νορεσία, ήθελε σε λόγια με την κυρία της.

— Έμ’ έμυθανε πως είμαι ώραιότερη σας.

— Πούδ σοι τόπε;

— Ό κύριος,

— Μπά, έτσι;

— Μάλιστα, και μούπε ακόμη πως είμαι πιο έ-ξυπνη.

— Άρακι!

— Δεν άρακι καθόλου! μούπαν ακόμη πως είμαι πιο γλυκαία και πιο όξιαγάτη από σας.

— Και πούδ σοι τόπε; Ό άντρας μου!

— Όχι, κυρία μου! τώδε ο σωφρό σας.

φύρανε Μπαρκλι
Θιαν Ιάσλο λης Αναγής οδμηει...

[Τά προηγουμένα. — Η Ντιάνα Ράβερς είναι κληρόνομος ενός πλουσιωτάτου θείου της, υπό τον όρον ό-πως νυμφευθή εντός έτους. Έπειδή όμως δεν ήθελε τον σύζυγον που έπιθυμεί, ζητεί από τον εξαδέλφον της νεαρόν άγγλικανών πρίστορα Ντέβητ Ράβερς να την νυμ-φευθή κατά τύπους, ποσοτό άναχωρήση εις Άφρικήν, όπου σκοπεύει να μείνη εφ’ όρου ζωής. (Ο Ντέβητ δέχεται].

15.

(Η συνέχεια).

— Περίμενε με κάτω, Φόρν! είπε, με κά-ποια νευρικότητα ο κ. Ίνγκλεστον. Θά βρήτε έφημερίδες στην αίθουσα της άναγνώσεως, για να περάσετε την ώρα σας. Η Μις Ράβ-ερς έπιθυμεί, φρονικά, να λάβη γνώσιν άμέ-σως τού περιεχομένου τού φάκελλου.

Ο κ. Φόρν άπέσπρωξε, μειδιώντας. Άργό-τερα περιέγραψε την Μις Ράβερς ως «μιαν άλ-αζόνα, αλλά ώραωτάτη».

Όταν ή Ντιάνα έμεινε μονάχη με τον πα-λινό φίλο και σύμβουλό της, έστράφη ύπερο-πακά προς αυτόν και τού είπε:

— Τί σημαίνουν όλα αυτά;

Η φωνή της έτρεμεν από άγανάκτησιν.

Γιατί ο θεός μου άφηνε έντολιν νάλην αυτός ο νέος να μου δώση το γράμμα του ένα έτος μετά τον θάνατό του;

— Άνοιξτε, άγαπημένο μου παιδί, άνοιξτε τον φάκελλο! έσημείωνε ο κ. Ίνγκλεστον, βγάζοντας τα γυαλιά του και σφουγίζοντας τα με το μανδύλι του. Καθήστε ήσυχα, επέ-μενε. Δεν πρέπει να καταφέρεσθε κατά τού κ. Φόρν, όταν μάλιστα ή πόρτα είναι άνοιχτή και μπορεί ν’ άκούση. Δεν μπορώ να έννοήσω τί σας έκαμε ο κ. Φόρν για να σας γίνη τόσο δυσάρεστος.

— Τί έκαμε! εφώνασεν ή Ντιάνα. Τόν ά-νεγνώρισα μόλις μπήκε. Τελειώσως είχε την άναίδεια να λάβη μέρος στο κυνήγι, επάνω σ’ ένα έλλογο με νοίκι και παρημπόδιζε τα σπλη-λιά στην άνίγηυσί τους. . . Είλω ό πιο άνε-πιθήμος τύπος. . .

— Άγατη μου δεσποινίς, παρακάλεσε ο κ. Ίνγκλεστον, χαμηλώστε τον τόνον της φωνής σας, σάς ικετεύω, ο κ. Φόρν μίς άκούει. . . Αυτός δεν είναι τώρα παρά ο άγγελιοφόρος τού θείου σας. . . Δώστε μόνον προσοχήν στο ύπό λόον ζήτημα. . .

— Μην παίρνετε αυτό το κακόμοιρον ύφρος, είπεν ή Ντιάνα, καθήστε σ’ αυτήν την άναπα-τυκωτάτην πολυθρόνα και ός ίδωμεν ποίαν έκ-πλήξιν μάς έχει έπαυλάξει ο θεός Φάλκον! Είλω τόνον παράδοξο να παίρη κανείς ένα γράμμα από πρόσωπο, που έχει πεθάνει πρό-ενός έτους. . .

Η Ντιάνα έκάθησε στον καναπέ, αφού πρώτα έσπρωξε μια πολυθρόνα προς το μέρος τού κ. Ίνγκλεστον. Έσχισε τον φάκελλο και έβγαλε από μέσα μιαν έπιστολή προς αυτήν, γραμμένη ιδιοχείρως από τον θείο της. Ένα χαρτί διπλωμένο έπεσε στα γόνατά της, χω-ρίς να τό προσέξη.

Ειδάσσε ίσηλοφώνως την έπιστολήν. Δια-βάζοντας τα γράφα μάτια της διηργόνοτον πιο πλατεία, ενζώμαζε, έκκοκκινζε, αλλά ή φωνή της παρέμενε σταθερά, στον ίδιον τόνο. Η έπιστολή αυτή έλεγε:

«Άγατη μου ανεψία,

“Αν ο Φόρν κά-μη το καθήκον του —και οι πλείστοι των άνδρώντων κάμνουν

το καθήκον των προκειμένων να πληρωθούν γι’ αυτό 50 κινέες — θα διαβάσετε την έπιστολήν αυτήν, είτε την παραμονή της ημέρας τού γάμου σας, είτε την παραμονή της ημέρας, κατά την οποίαν θα εγκαταλείψετε το Ράβερσορτ και θ’ άγίοστε πάν θ,π σας άνήκεν από τού θανάτου μου.

Βεβαίως, άγατη μου Ντιάνα, ότι είχα δι-καιον ενόχ κατά τας συζητήσεις μας, θα έστοι-χημάτιζε, αν τολμώ σήμερον να κάμω χρήση της έκφράσεως αυτής, ότι διαβάσετε την έπι-στολήν αυτήν την παραμονή τού γάμου σας! “Έχω δικαίον, παλή μου φίλε Ίνγκλεστον; Και ότι έχετε συναντήσει τον άνδρα που, ο ό-ποιος θα σας διδάξη ότι ο γάμος είναι ο άλη-θέστερος ποροισμός της γυναικός και ή βα-σιμώτεση έλπίδα που αυτή έχει να ευτυχιση στον κόσμον αυτόν.

“Αν έξη το πρώτα, τότε πέστε εντί-μως: «Έστε Φάλκον έχετε δικαίον»

Και είθε ο Θεός να εύλογήση την ημέραν των γάμων σας. Έν τούτοις ή ευτυχία σας, ά-γατη μου παιδί, είναι πράγμα τόσο σμια-νικό, ώστε να μην τό έξαρτά κανείς από τό γεγονός ότι δεν ένερανήθηκε ο έπαθμητός άνδρας ή ότι έσείε — σαν άληθινός γόνος των Ράβερς — παρεμείνατε έπιμονη μέχρι της τελειώσεως της στιγμής.

Κατά συνέπειαν θα βρήτε έσωκλειστός ένα κωδίκελλον, μεταγενέστερον έκείνον του όπο-ιου γνωρίζε ο Ίνγκλεστον, δέντως νομιμοποι-μένος από τον Φόρν και των γραμματέα του και ο όποιος άναγεί τον προηγούμενον άρί-νοντάς σας όλην την περιουσίαν μου, σύμφωνα με το καταστατικόν της διαθήκης μου, χω-ρίς κανένα άπολύτως δρον κανενός είδους.

“Ετσι, άγατη μου Ντιάνα, αν τα μπασύ-λα σας έχουν έτοιμασθή, και αν έδούσκεσθε έτοιμη προς άναχώρησιν από το Ράβερσορτ, ξανανοιξτε τα και μείνετε έδω πού εβρίσκε-σθε. Με την εύλογίαν τού θείου σας, όλα σας άνήκουν.

“Η, εάν κατά τύχην, αλλά έπειδή σας ξεύ-ρω καλά δεν τό πιστεύω, εάν έδούσκεσθε εις την παραμονήν να συνάψετε μίαν ένωση, ή ό-ποία σας άπασέκει, διαλύστε την, τέκνον μου, και στείλετε το πρώτο το δυσάρεστο αυτό άποκείμενο! “Αν σας νυμφεύεται για τό χοή-μα σας, έβγίκε να πάση ένα τέτοιο μάθημα και αν σας αγαπά για την έξαιρητικήν ποσο-πικότητά σας, δεν έβγίκε και πάλιν πολύ. Εάν, αφού άσφαδωνιάστηκε με μίαν ύπαρξιν όπως ή άνεψία μου Ντιάνα, δεν κατόρθωσε να σας κατακτήση μέχρι της παρομένης της ημέρας των γάμων σας.

“Εν πάση περιπτώσει, τέκνον μου, είθε τό-ρα ελεύθερη. “Αν ή μοναχία μου να θέλω να κατασκευάσω κατά την θέλησιν μου τό πε-ρσομένο σας, σας έρεο σε στενωχώρη θέση, ο Ίνγκλεστον θα σας ελευθερώση και θα συγχωρήσете τον άποθαμμένον θείον σας, ο όποιος σας αγαπά περισσότερο από όσον δεν έχετε ποτέ άντιλήφθ.

Φάλκον Ράβερς.

“Η Ντιάνα άφησε να της πέση από τα χέ-ρια της ή έπιστολή, έροήθηκεν επάνω στα μά-ελάκια τού καναπέ και έσπασε σε λυγμούς.

“Ο κ. Ίνγκλεστον καταστενωχωρημένος, ά-δύνατος, έβγαλε τα γυαλιά του και άρχισε να τα σφουγίζει με το μετασώτο μανδύλιον του. “Υστερα τα έβαλε πάλι στη θέση του, έσκυ-ψε και χάιδεψε τρυφερά τον ώμο της Ντιά-νας. “Ετόλμησε μάλιστα να έγνήση άπαλά με το χέρι του τα ώρατα μαλλιά της, λέγοντας:

— “Όλα μπορεί να διορθωθούν, άγατη μου παιδί, όλα μπορεί να διορθωθούν. Σας έξωρρίζω να μην άναστατώνεσθε κατ’ αυτόν τον τόπον. . .

“Υστερα έμάεινε τον κωδίκελλο και τον έ-

ξήτασε προσεκτικά. “Ητο έν πλήρη τάξει και άναίρεσε τον προηγούμενον. Τάυτοχρόνως έ-πεδεβαίονε την διαθήκη.

— “Όλα μπορεί να διορθωθούν, άγατη μου παιδί, επανέλαβε, θέτοντας χέρι πατρικό στους ώμους της Ντιάνας, ή όποία έσείετο από λυγμούς και ένταραχή.

— Μην άναστατώνεσθε, έξωκοιούσθε να λέγη, όσον άφορή την άτυχη αυτήν περιλο-κήν τού γάμου. Άναλαμβάνω να.

— Δεν είν’ αυτό! εφώνασεν ή Ντιάνα δο-θυμένη και ολχνοντας πίσω τα μαλλιά της. “Ω γέροντά μου, πού δεν έχεις φαντασία! Δεν έχετε, λοιπόν, έννοήσει; “Όλους αυτούς τους τελευταίους μήνες, μου ήτο τόσον όδυνηρό να σκέπτομαι ότι ή στοργή τού θείου Φάλκον για μένα δεν έβγίκε πολλά πράγματα, αφού, για να γίνη το κέρφι του, μπόρεσε να με μετα-χειρισθή όπως με μεταχειρίσθηκε στον σκληρό έκείνον κωδίκελλο. Δεν μπορούσε, άσφαλώς, να προβλέψη, τον θάνατόν τον, με τον όποιον ή Πρίονια και ο εξαδέλφός μου Ντέ-βητ, θα ήχοζον την ένδεκατην ώρα εις βο-ήθειάν μου. “Αν έλειπεν ή συνδρομή της, ή θά έκαμα έναν άπαισίον γάμο, ή θά έκαμα τό σπίτι μου και την περιουσία μου για πάντα.

“Αλλά το χειρότερο απ’ όλα ήτο πού έχασα την πίστη μου στην στοργή την πιο ζοηρή, πού έχω ποτέ αισθανθή. Σ’ όλη μου τη ζωή, καμιά στοργή, δεν μου είχε φανεί πιο ποτή, πιο ά-ξια έμπιστοσύνης, από την στοργή τού θείου Φάλκον. Τό ότι έχασα την έμπιστοσύνη μου στην στοργή του με έκαμε γυναίκα πείσμονα και παροχόλη.

“Ο κωδίκελλος έκείνος μου έστοίχιζε περι-σσότερο κι’ απ’ την άπώλεια του σπιτιού μου και της περιουσίας μου. Και τώρα μαθαίνο ότι όλα αυτά δεν ήτο παρά μία δοκιμασία, αλλά τί επαινέτην δοκιμασία!

Σκεφθήτε τί μπορούσε να συμβή! “Αλλά, ο καίμενος δεν μπορούσε να φαντασθή όλες τις περιπλοκές και έννομίες ότι κατ’ αυτόν τον τρόπον με ξεγανάκζε να κάμω ένα ένταχισμέ-νον γάμον, παρά εις προλήψεις μου.

“Επει, βέβαια, έξω. “Η άξια τού δευτέρου κωδικέλλου κείται στην βεβαιότητα, πού βόι-σώ σ’ αυτόν της στοργής πού ο θεός μου είχε πάντα για μένα. Με την πεποίθησιν αυ-τή, μπορώ να τού συγχωρήσω τ’ άλλα.

“Η Ντιάνα εσφόνγισε τα μάτια της κι’ ύ-στερα άνασχηκόντας τό άποκρίνον κεφάλι της είπε:

— “Ω! κ. Ίνγκλεστον, πηγαίνετε, σας πα-ρακαλώ, να βεβαιώσετε, αν αυτό το πρόσωπο εβρίσκετο ακόμη στην διάδοσιμ, “Εβλίστα ύ-ψηλοφώνως και μου φαίνεται πως αισθάνομαι την όσμην τού μωδικού τού!

“Ο γρηκός άνδρωπος τού νοήμου, εβγίθη επάνω σ’ άκον των ποδιών του έως την πό-ρτα, την άπείξε τρυφερά και κούταξε δεξιά και άριστερά μέσα στον χαλωφωτισμένον διά-δρομο. Άκούονταν από μακρόν ο θόρυβος τού άσπασού και τα κινήματα των ηλεκτρικών κουδουνιών. “Εκλεισε την πόρτα και ξανακά-θησε στη θέσι του.

“Η Ντιάνα εδιάβαζε τον κωδίκελλο.

— Διαστρώμα γιατί άπετάθηκε σ’ αυτόν τον Φόρν, γιατί δεν έδωσε σ’ έμας τον φάκελ-λου;

— “Ίσως, άγατη μου παιδί, υπέβαλεν ο κ. Ίνγκλεστον, έπειδή ο θεός σας εγνώριζε στην στοργή πού είχα για σας και πόσο μερι-μνώ για τα συμφέροντά σας, εφοβήθη μήπως, στην περίπτωση πού θα σας έβλεπα ταραμμένη κι’ άμήχανη, δεν θάρηνα να μου ξεφύγη κανέ-νας λόγος για να σας καθυστερήσω και να σας δώσω έλπίδες. . .

— Βεβαίως και φαντασθήτε τί θα σας έ-λεγα σήμερα αν δεν τό κάμνατε! Θά με φο-βόσσετε έμένα πιο πολύ επάνω στη γη, παρά τον θείο Φάλκον στον άλλο κόσμο!

(Η συνέχεια εις τό προσεχές).

Ἡ γόησσα Νάνου Ντάβερ
ἔχει χαριτωμένες ιδιοτροπίες. Ὅπως τὴν βλέπετε, ξαπλωμένη στὸ μάρμαρο τῆς
τουαλέτας της, σημειώνει στὸ ἡμερολόγιό της τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας.

Ὁ Χορὸς τοῦ Διαβόλου.
Εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Θιβέτ, ὑπάρχει τὸ μυστηριώδες ἄντρον
Ἰέρσκυ Νταζάν, ὅπου ἐδρεύει ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς τοῦ
Βουδδισμού, ὁ περίφημος Δαλάϊ Λάμας, ὁ «Ζῶν Θεός».
Κατ' ἔτος, πρὸς τιμὴν τοῦ λαμβάνουν χώραν περιεργό-
ταται ἱεροτελεστία, ὡς ὁ Χορὸς τοῦ Διαβόλου,
ἐκτελούμενος ὑπὸ προσωποποιήσεων καὶ μεταμφιεσμένων
ιερέων. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πὺν ἐπιτελεῖται εἰς ἓνα
ἀγγλόν περιηγητὴν νὰ λάβῃ φωτογραφίας τῆς τελετῆς.

Ὁ ἐλεγκτὴς τῆς... ὁμορφιάς.
Ὁ κ. Χάρρυ Μπῶμον, καλλιτεχνικὸς
διευθυντὴς τῆς Μετρο-Γκόλντον, εἶχε
ἀνάγκη πολλῶν γυναικῶν διὰ νὰ λάβουν
μέρος στὸ νέο φιλμ πὺν ἐτοιμάζει στὸ
Χόλλυγουντ, τὴν «Μελωδία τοῦ Μπρόν-
τγουντ». Ὁ κ. Μπῶμον ὑπέγραψε αὐστηρὸς

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΑΠΟ ΟΛΟΝ

ΕΥΡΩΠΗ ΒΕΤ ΣΙΜΟΝ

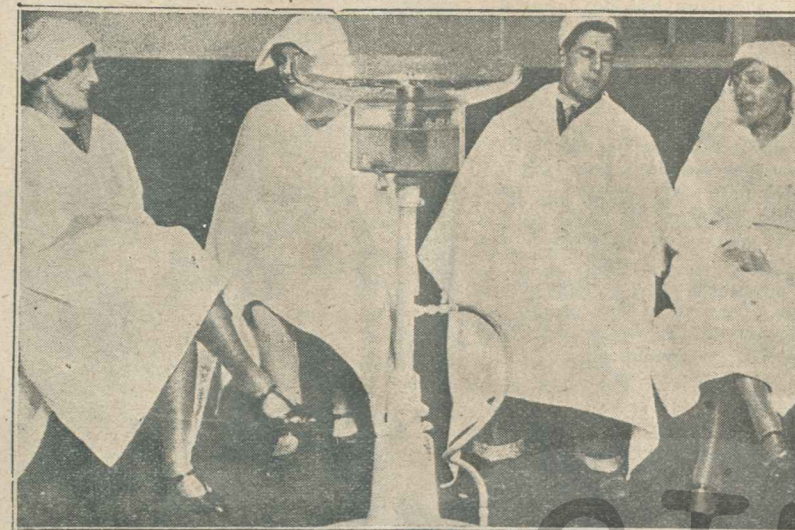
ἡ εὐρωπαϊκὴ παραγωγή εἰς τὴν «Εβδομάδα»
ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ὀργανικῆς Προσελεύσεως

στὸ χιόνι...
Ἀβελίς πού, παρ' ὅλο τὸ τελευταῖο
εὐεθόγνμνη τὴν καθημερινή
ἀβελίς στὸ βουνό.
Πρὸς ὁ ἴδιος μὲ τὸ μέτρο στὸ χέρι
ἀρμονικὲς σωματικὲς ἀναλογίαις

Ὁ κόσμος τοῦ μέλλοντος
Σ' ἓνα χορὸν τῆς Φιλαδέλφειας ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι μεταμφιεσθῆσαν
σὲ «μηχανικοὺς ἀνθρώπους», κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ ἀνθρωποειδοῦς
ὁμοιώματος πὺν παρουσίασε ὁ μηχανικὸς Γουένσλεϋ στὴν ἑλεντα' α
ἐκθεσὴ τοῦ Λονδίνου. Καὶ τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν πὺν δημοσιεύει τὴν
ἀνωτέρω εἰκόνα, ἐπάγεται: «Ὅταν ὁ κόσμος γεμίσῃ ἀπὸ ἀληθινῶν
μηχανικῶν ἀνθρώπων μὲ τῆς ἀπαίσιες αὐτῆς μορφῆς,
ἡ ζωὴ θὰ γίνῃ ἀκόμη πύδ θλιβερή.»

Ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς γρίπης.
Μὲ τὸ τελευταῖο πρωτοφανὲς κρῖν, ἡ γρίπη κάνει θράσυν σ' ὅλη τὴν
Εὐρώπην. Πολλὰ ἀγγλικά νοσοκομεία διέθεσαν ἰδιαίτερος αἰθούσας, ὅπου
ὁ καθεὶς μπορεῖ, ἀντὶ 4 πέννῶν, νὰ ἐπιτύχῃ βραχείαν «ἀνοσίαν», διὰ
τῆς εἰσπνοῆς ὠρισμένων φαρμάκων.

Μία ἀληθινὴ φαρμακοποιία.
Πρὸς μὴνὸς τὸ Ποικηρτάτο τοῦ Μοναχοῦ ἐώρτασε τὴν ἐθνικὴν του ἐπέτειον.
Κατὰ τὴν νύκτι θαυμάσια πυροτεχνήματα ἐνεθουσίασαν τοὺς ἑορταστάς.

ΑΣΠΡΕΣ ΣΚΙΕΣ

Η ταινία αυτή της Μέτρο-Γκόλντγουϊν-Μάγερ είναι παρμένη από την ζωή των κατοίκων της Πολυνησίας, την μαγευτική αυτή νησίδα του Ειρηνικού, όπου βασιλεύει αιωνία άνοιξη και παραδεισιακή γαλήνη.

Το κινηματογραφικόν αυτό έργον εσκηνοθετήθη από τον κ. Βάν-Ντίκ, τους κυριότερους δε ρόλους παίζουν οι Ραζέλ Τόρρες (Φαγιαγουέι) και ο Μόντε Μπλου (Ματιόν Λούδ).

Η υπόθεσις έχει ως εξής:

Τα μικρά νησιά του Ειρηνικού ύψοξαν πολύν καιρό νησιά της ευτυχίας.

Στην άταράχμη φύσιν των νησιών αυτών, η θάλασσα είναι δογματική, με πελώριους φοινίκας, με μανιανόδενδρα και θαυμαίους καρπούς με τους οποίους τρέφοντα οι κάτοικοι.

Οι κάτοικοι αυτοί, με τα ήμερα ήθη, περνοῦσαν τὸν καιρό τους μέσα στη θάλασσα, όπου δουτούσαν από τα μονοκύβητα τους για να βγάλουν κοράλλια και τις φωτεινές βραδείες, άνδρες και γυναίκες μαζεύονταν για να τραγουδήσουν, σάν να δόξαζαν και ευχαριστούσαν κάποιον άγνωστο θεό, που τους χάρισε τα έπαιγια αυτά δωρεά μιας θεϊκής όμορφιάς.

Αλλ' αλλοίμονον! οι ψαράδες της Αϊτής, όταν δουτούσαν στο βάθος της θάλασσας, μάζευαν και ανέδωσαν κοράλλια, τα οποία μόλις μισοάνοιγαν άφηναν να φαίνονται σπάνια κοράλλια.

Γιατί μόλις πληροφορήθηκαν οι Εύρωπαίοι ότι στα νησιά αυτά υπήρχαν άφθονα κοράλλια, έτρεξαν στην Πολυνησία έλκόμενοι από την δίψα του κέρδους και του χρήματος.

Σ' ένα από τα εύλογημένα αυτά νησιά βασίλευε ένας τυχοδιώκτης έπιχειρηματίας πολὺ κακός και με ποταπή ψυχή, ο οποίος δεν είχε τίποτε άλλο στο νου του παρά πώς να έμμεταλλεύη τους ιδυγενείς. Μόλις έβλεπε κάποιο νησιώτη να κρατά στα χέρια του ένα κοράλλι, ο Σεβαστιανός (έτσι τον έλεγαν τον έπιχειρηματίαν) έβγαζε από την τσέπη του τότε ένα καθρεφτάκι, τότε ένα ρολόγι το χεριού ή ένα ζευγηντζί, το οποίο του έδινε για να πάρη το κοράλλι.

Μεταξύ των ιδυγενών ήσαν ένας γιατρός, που τον έλεγαν Ματιόν Λούδ, μασάνθρωπος και άλκοολικός, που είχε ξεπέσει εκεί στο νησί, χωρίς να ξέρη κανείς πώς. Ο έμπορος και οι φίλοι του, όταν έπερναν το δρεκτικόν τους σ' ένα περιπτερον σκεπασμένο από φοίνικες, δεν δοκίμαζαν καμιά ευχαρίστηση να άντικρύσουν τον γιατρό. Γιατί ο παράξενος αυτός άνθρωπος τους έλεγε από την καλή και τους κακή για την έλευσή διαγωγής τους. Τους έδειχνε τās συνετίαις της δράσεώς των. Μήπως δεν είχαν άποκτηνώσει με τα ποτά που τους έμαθαν να πίνουν τους ευτυχισμένους αυτούς ανθρώπους;

Ο Σεβαστιανός, ο έμμεταλλεύτης, ήσαν λυσσασμένος ν' άκούη κάθε μέρα τον άλκοολικό αυτόν να φλυαρή εναντίον του και να του καταστρέβη τις δουλειές του, και είχε δοκιμάσει να τον άπομακρύνη από το νησί. Γρήγορα κατέστρωσε ένα σχέδιο του οποίου χωρίς να χάση καιρό άρχισε την έκτέλεση. Με την πρόφασι να έπωλεσθή κάποιον άρρωστο σ' ένα πλοίο, φρόνισε τον γιατρό στο πλοίο, και μόλις αυτός μπήκε μέσα, διάταξε να τον δέσουν σ' ένα κατόρτι, έκαναν πανά και τον άφησαν στην διάθεση του Άκεανού. Πόσο καιρό ο δυστυχής ταξίδευε μέσα στα κύματα, όταν μπόρεσε να γλιτώσῃ από το μάη, και ο ίδιος δεν τό κατάλαβε, αλλ' ο καιρός του φάνηκε ατελείωτος. Έν τούτοις, ένα πρωί, μια μπόρα έφύση άπάνω στους βράχους την βόρρα που τον μετέφερε, τα κύματα την έκαναν κοιμώτια και ο γιατρός βρέθηκε στις άκτές ενός χαμένου νησιού. Ήσαν περμαμένος από την πείνα και την κόπωση και σήφθηκε όπως μπό-

ρεσε έπάνω στην άμμουδιά, διερωτώμενος αν το νησί ήσαν έρημο ή κατοικημένο. Αλλ' έξαφνα είδε μια χτισμένη καλύβα, κι από αυτό συνεπέρανε ότι δεν ήσαν μόνος στο νησί, ότι άνθρωποι βρίσκονταν εκεί, άνθρωποι σάν αυτόν.

Τότε, μέσα στην άπελπισία του, ξαναπήρε θάρρος. Βάδιζε παράλληλα μ' ένα δάσος, το οποίοι χανότανε ως την άκρη της άκτής, όταν άκουσε χροταλλένια γέλια ν' άντηχούν στον άέρα. Προχώρησε με προσοχή προς την διεύθυνση που έρχόντανε ή φωνές, και παραμερίζοντας μερικά κλωνάρια, γοντεύτηκε από ένα θέαμα πραγματικώς μαγευτικό. Μέσα σε μια φυσική στένα που έσχηματίζετο από ένα θαυούλωμα βράχων, είδε ένα γριούπο γυναί-

Η πρωταγωνίστρια των 'Ασπρών Σκιών' Ραζέλ Τόρρες, ως Φαγιαγουέι.

κών που έκαναν μπάηο. Ήσαν θέαμα ύπεροχον και ή νεαρή αυτές σειρήνες καθρέφτιζαν μέσα στο νερό σούματα αγάματάνα, που είχαν το χρώμα του μεταλλίνου. Βλέποντας τον έβρυναν γιατί, μολονότι ο Ματιόν, είχε άσχημώσει από την κόπωση και τις στερήσεις, δεν είχε το πρόσωπο των ανθρώπων του νησιού. Ένα από τα κορίτσια, έαυλωμένο άναμεσα από λουλούδια, έξηφανίσθη μιλώντας τις φωνές. Οι κάτοικοι του νησιού είχαν άκουσε αυτές τις φωνές και έτρεξαν και περιάκλωσαν τον ναυαγό. Ο γιατρός είχε μπροστά του ένα πλήθος ανδρών και γυναικών οι οποίοι τον κύτταζαν με περιέργεια, αλλά που δεν ήθελαν το κακό του. Άρισμένοι ήσαν ο πρώτος λευκός που είχαν ιδή στο νησί. Έξαφνα, ο ναυαγός λυγρόθηκε από την άδυναμία και την πείνα. Όταν έπεσε, οι άνθρωποι του νησιού, οι οποίοι δεν είχαν τολμήσει να τον πλησιάσουν, ήλθαν να τον εξετάσουν. Ένα πλάσμα από άσπρη σάφ-

κα! ο άνθρωπος αυτός δεν μπορούσε να είναι παρά ένας Θεός. Και αντί να τον μισούν και να τον κακοποιήσουν, οι ιδυγενείς ήσαν έτοιμοι να ύποταχθουν σ' αυτόν τον άγνωστο, που δεν μπορούσε να είναι παρά ένα άνατορ πλάσμα.

Η όμορφη νέα που είχε δώσει το σύνθημα του κινδύνου θέλησε να περιποιηθή πρώτη τον ξένο. Ήσαν ένα ώραυότατο κορίτσι, με κατσαπά δόντια, με μάτια που άκτινοβολούσαν από ζωή. Όνομάζετο Φαγιαγουέι και ήσαν ή κόρη του άρχηγού. Από τις πολλές της περιποιήσεις κατόρθωσε να έπαναφέρει στην ζωή τον έτοιμοθάνατο και όταν αυτός μπόρεσε να σηκωθή, δεν άντίκρισε τριγύρω του καμιά κορίτσια που τον καλησπερίζαν. Για να περιποιηθῇ τον ξένο που θεοποίησαν, του έβραν διαφόρους καρπούς από τα άπορροφά δέντρα του νησιού.

Του έφεραν διάφορα ψάρια και στρείδια των οποίων τα μαργαριτάρια περιφρονούσαν οι ιδυγενείς, που τα έβριχναν στην άμμο. Στην έορτή που δόθηκε προς τιμήν του, ο γιατρός δεν μπόρεσε να κρύψη τον θαυμασμό του για την όμορφη ιδυγενή, και όχι μόνον μεείδισε στην Φαγιαγουέι, αλλά θέλησε να την πάρη στην άγκαλιά του. Αυτό κόνισε να τα χαλάσει όλα, γιατί ή Φαγιαγουέι, κόρη του άρχηγού, έθεορείτο ιερά. Έπρεπε ο γιατρός να δειχθή άντάξιος τέτοιου ώραυότητος.

Έπειτα από λίγες ήμέρες είχε την τύχη να γλιτώσῃ από τον θάνατο τον άδελφό της Φαγιαγουέι τότε του δόθηκε ή άδεια να τη θεωρή ως δική του.

Από την στιγμή εκείνη, ή ζωή του νησιού δεν ήσανε παρά μια γοητεία: αυτός και ή Φαγιαγουέι δεν γνώριζαν πιά παρά τίς φυσικές χαρές. Μάθαιναν να μιμούνται το πλάσμα των πουλιών, και έκαυνηόντανε μέσα στο δάσος παίζοντας σάν παιδιά και πέφτοντες στο τέλος ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

Αλλ' ή ευτυχία αυτή ήσανε πάρα πολύ άστοχα και ο λευκός άνθρωπος είναι πάντα άνοητος. Μια ήμέρα, ο γιατρός είδε ένα ιδυγενή να ρίχνη ένα μαργαριτάρι σάν έσο άχρηστο πράγμα, το πήρε και έζήτησε τη φύση του. Οι ιδυγενείς αυτοί έπαυσαν με την ουσίες: γιατί να μη έπωλεσθή άπ' αυτό;

Το παλινό πνεύμα του κέρδους ξυπνούσε τον Εύρωπαίο. Από τότε παύσθηκε την Φαγιαγουέι να να μη φροντίζει παρά για τους γένιους αυτούς θαυανούς, και μια ήμέρα, πακοίνοντας στα ποτατά ένστικτά του, ο λευκός άναψε μια φωτιά σ' ένα άρρωτήριο να είδοποιήσῃ τα πλοία που θα μπορούσαν να περάσουν από κεί. Ο έρωτας της Φαγιαγουέι τον έκανε ως τόσο να μετανοήσῃ για την γενονομία του. Έσβυσε την φωτιά. Ήσαν πάρα πολύ άογά. Ένα πλοίο την είχε ιδή, άποσιν έπειτα από λίγες μέρες έφύσε στην άγκαλιά του στο λιμάνι. Και ή μοίρα θέλησε να είναι το πλοίο αυτό ακριβώς το άποσιν Σεβαστιανού. Ο Ματιόν προσπάθησε να άντισταθή στην άποβίβασι του, αλλ' ο παύρος έπιχειρηματίας άμέσως άντελήθη και μπόρεσε να κερδίσῃ από μια χώρα, που τον γεμάτη από μαργαριτάρια. Με μια στολιά σκότισε τον γιατρό, έπειτα δεν ήλθε να διαφθείρη τους ιδυγενείς.

Έκει που βασίλευεν ή ερήνη και ή ευτυχία έγκατεστάθησαν ή άπληστία και το κέρδος. Στο μικρόλο νησί, άληθινό παράδεισο των νησιών, χτίσθησαν έμπορικά καταστήματα, και μπόρ δπου πουλούσαν ποτά. Και ή Φαγιαγουέι, μαυροφορεμένη, περνούσε άνάμεσα από τις φιλές, ή όποιες, τώρα, έπαυσαν φωνόγαρα και κύτταναν το γάμο. Ο λευκός άίώνας είχε έξαραινήσῃ από το μόνο μέτρο της γής, όπου ζούσε άκόμα. Ο πολιτισμός περύνοντας από εκεί, τα είχε διαφθείρη.

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Αν περσίη κανείς από το Ζάππειο κατά τις μεσημβρινές ώρας τώρα με τις λαάδες, θα ιδή του κόσμου τις κατάντες, που πορεύονται ότι προσέχουν τα παιδιά που συνοδεύουν. Και τα παιδιά κάμνουν άταξίες, φέρονται πρός τα χωρία ποτέ ή νταντά τους να λάβη τον κόπον να σηκωθή και να τους ύποδείξη ποιο είναι το σωστό. Μά μήπως ξεύρει κι αυτή ποιο είναι το σωστό; Τό μόνο που ξεύρει είναι ότι κάθε μέρα την ίδια ώρα θα δδρήσῃ το παιδί περίπατο και θ' άνταμο-θή με τις άλλες νταντάδες, για να κατηγορήσῃ τους κυρίους της ή για να πληροφορηθή μήπως σε κανένα άλλο σπίτι θα μπορούσε να πάρη μεγαλύτερο μισθό.

Και εις αυτά τα άσυνείδητα όντα έμπεριέχονται οι γονείς την άνατροφήν των παιδιών τους, και έχουν τελείως άναπαμένη την συνειδήσιν τους ότι εκπληρώνουν τα καθήκοντά τους απέναντί των. Είχε, λοιπόν, άδικον ο Ζάν-Ζάν Ρουσό, που έπρεσβεε ότι ο Δημοσιονός έπλασε τέλειον τον άνθρωπον και ο πολιτισμός τον διεφθείρε;

Διά να ξαναγίνη τέλειος ο άνθρωπος πρέπει να διορθωθή πρώτα ή κοινωνία, αλλά πώς θα διορθωθή όταν είναι τόσο προσβεβλημένη από την άρρωστία της, ώστε δεν αισθάνεται την ανάγκην της θεραπείας; Και όμως ή θεραπεία είναι άναγκαία και πρέπει να άρχισῃ από την βάση, δηλαδή από την άνατροφήν των παιδιών, τα οποία θα άποτελέσουν την μέλλουσαν κοινωνία.

Ο Ρουσό διεκήρυττεν ότι ή μητέρα πρέπει μόνη της να 'αλουγήσῃ το παιδί της και μόνη της να άναλάβῃ έξ ολοκλήρου την άνατροφήν του διά να είναι εις θέσιν να παρακολουθή τās πρώτας του έντυπώσεις και διασθήσεις και διά να το προσφυλάξῃ από διαφόρους κακούς έξεις, που είτε εκ φύσεως, είτε λόγω κακών συνανατροφών το άπειλούν.

Η μητέρα θα έμμεταλλεύη το παιδί της πολύ άργότερα εις παιδαγωγόν, του οποίου ο ρόλος, κατά τον Ρουσό πάντοτε, θα συνίσταται εις το να προσφυλάτῃ κυρίως το παιδί από την σάθρην κοινωνίαν, να του εξηγή τους κινδύνους και χωρίς διόλου να άπομακρύνεται από κοντά του να το άγνήν να μορφώνεται όσο το δυνατόν μόνο του. Αλλά είναι περσιτό να πούμε ότι οι παιδαγωγοί πρέπει να έχουν την άνάλογον άνατροφήν και να έχουν συνάψῃσιν της άποστολής των.

Τό ζήτημα όμως είναι: έχομε παιδαγωγούς εις την Έλλάδα; Αυτό θα παραματευθώμεν από του προσέχους φύλλον διά να εξετάσωμεν λεπτομερώς πώς πρέπει να είναι ο ρόλος του παιδαγωγού.

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Πολλές φορές έχω διερωτηθή πώς γεννέται ή μόδα που άναγκάζει μια όμορφη ήμερα όλες τις γυναίκες να ντυθούν διωμόμορφα ή να φορέσουν τα ίδια έπανωφόρια, τα ίδια καπέλλα.

Κανείς δεν τό έξηγήθηκε ποτέ. Άρισμένα γεγονότα, συνήθειαι, τάσεις μιάς εποχής λαοφάνουν την μία ή την άλλη ιδιομορφία, την όποιαν σπειδούν άμέσως ή γυναίκες να άσπαθούν.

Έξαφνα άποφασίζει, κύριος οίδε γιατί, ότι ή φύσις πρέπει να έχουν άνανόστο μάζος και ιδού ότι δεν βλέπομε πιά φύσιτα ίσα.

Άποφασίζει να δώσῃ μίαν ligne plongeante προς τα πίσω, δεν ύπόλγει τινάλευτα που να μην είναι καμωμένη κατ' αυτόν τόν τρόπον.

Αλλά τί είναι άκριβός ή ligne plongeante; Είναι μια τάσις προς βύθισμα που έχουν και ή ζακέττες και τα έπανωφόρια και ή φούστες πάντοτε προς τα πίσω, αλλά το βύθισμα αυτό που δεν είναι άλλο παρά μάκρος, πέρνει αυτή την όνομασία, διότι πρέπει να είναι με τόση τέχνη καμωμένο, ώστε να δίδῃ την έντύπωση ότι το μέρος αυτό της φούστας, της

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Βιομηχανική καίητος - Ζητή - Βίος

Ζακέττες ή του έπανωφοριού που είναι μακρότερο δεν φαίνεται σάν μακρότερο, αλλά φαίνεται σάν να βυθίζεται κάτω.

Φυσικά αυτά όλα είναι μια έντύπωση, αλλά μήπως όλα στη μόδα τί άλλο είναι παρά μια έντύπωση;

Ένα από τα σημερινά σκίτσα μας σας δείχνει την ligne plongeante σ' ένα μοντέλλο ένός από τους καλλιτέρες μας Οίκους των Φίλιπ-έ-Γκαστόν.

Παρίσι, Φεβρουάριος Vivian Gretor

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Όταν θέλετε να προσκαλέσετε μια κυρία σπίτι σας, την όποιαν έτιχη να γνωρίσετε εις

Δύο χαριτωμένα μοντέλα του Φίλιπ-έ-Γκαστόν.

το σπίτι κάποιας φίλης σας, είναι έπιβεβλημένο να πάτε προηγουμένως να την έπισκεφθήτε, διότιζάν δεν τό καμπε αυτό δεν είσθε εν τάξει απέναντι των τίπων, οι όποιοι πρέπει να τηρούνται πάντοτε, ιδίως όταν παρουσιάζῃ κανείς έναν άρρωστον.

Μια κυρία — και λέγοντες κυρία έννοούμεν και τās δεσποινίδες, διότι ως γνωστόν ο τίτλος άδελφότητας έχει σιγάσιν καταργηθεί — δεν σηκώνεται ποτέ από την θέσιν της προκειμένου να χωρησῃ ένα κύριον έκτος άν ο κύριος είναι κατ' άπομεινόμενον.

Ο κύριος δεν τείνει ποτέ να γυνομενω χέρι σε μίαν κυρία, αλλά προσφάει πάντα και τό βγάξει με μια δυνατή κίνηση.

Ο κύριος που θα συναντήσῃ γνωστήν του κυρία κατ' όδον δεν θα την σταματήσῃ άν αυτή δεν τό κάμῃ ούτε θα την χωρησῃ άν αυτή δεν ύποδείξη κάπως ότι μπορεί να τό κάμῃ.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΕΥΜΟΡΦΙΑΣ

Τό όμορφο πρόσωπο ήνα δώρον του Θεού, αλλά πρέπει να ξείρη κανείς και να τό διατηρήσῃ, διότι και το όμορύτερο πρόσωπο θα

καταστραφῇ άν δεν τό περιποιώμεθα. Άν είναι δύσκολον να άλλάξῃ κανείς τό σχήμα του προσώπου είναι όμως πολύ εύκολον να άλλάξῃ την έκφρασιν και τό χρώμα, πράγματα που συντελούν πολύ εις την όμορφιά ενός προσώπου.

Τό χρώμα είναι ένα από τα κυριότερα φυσικά, διότι είναι ή άντανάκλασις της ύγείας γι' αυτόν δε τόν λόγον τό όμορφο χρώμα άποκτάται κυρίως διά της τηρήσεως ώρισμένων κανόνων ύγιεινής.

Ένα πλούσιο αίμα δίδει όμορφα χρώματα, ένθ ένα αίμα άναμικόν παρουσιάζει πάντοτε χλωμό πρόσωπο, προτού λοιπόν καταφύγῃτε εις κρέμες και φτιασίδια περιποιηθήτε την γενική σας κατάσταση, αλλάξτε διαίταν τροφήν και προσέξτε την κανονική λειτουργία του στομάχου.

Όταν κανονίσετε όλα αυτά, τότε και μόνον τότε άρχίσετε την περιποίησιν της επιδερμίδος σας.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Καρότα κατ' δύο τρόπους. — Καθαρίζομε τα καρότα και τα βάζομε, ύστερα τα κόβομε σούδες και τα βάζομε να σωταρισθῇ με βούτυρο, όταν ξανθίσουν λίγο, ρίχνομε λίγη έλαχιν φιλή, άφήνομε να σωταρισθῇ άκόμη 1—2 λεπτά και σερβίρομε διά γαρνιτούρον ψητό καρέας.

Άλλος τρόπος είναι οδπως είναι συνταγομαμένα τα καρότα να τα τινάξομε μέσα σε άμελέτταν αυτών.

Ζάχαρι βάζομε άν θέλομεν να τό καίωμεν πύσω γλυκό άλλως βάζομεν μόνον άλάτι.

Τα καρότα έν γένει είναι πολύ ώφέλιμα διά το αίμα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Νίτσας, Ένταύθα. — Πού της πούδας βάζετε πάντα λίγη καμιά και τότε δεν θα σκάζῃ τό δέμα σας.

Χάμ ο μ ο Φ ε γ γ ά ρ ι. — Τα πόδια σας θα παζώνουν μόνον με γυμναστικήν.

Ι ω, Γ κ ρ α τ σί α ν. — Διά να σταματήσετε την τοιχοποίηση μεταχειριθήτε πετρώ Χάν, αυτό θα έμποδίσῃ και την πύρρασιν.

Β ή σ ο Κ. — Με έρωτάρε ποιών ήσαν τοίχων Καλλονής να έπισκεφθήτε διά να διορθώσετε την μέση σας και τό σάγον σας, αλλά δεν μπορώ να άναλάβω καμμίαν ευθύνην. Αέ γατί ως καλόν τό 'Ινστιτούτο της Κας 'Ιωακείμους.

Γ α έ ν. — Το δέξιόνέ γι' α ξανθήστε τις ταβίχες, διά τό μεταχειρίζεσθ άδύλντο δη όμως ποτέ εις τό πρόσωπον διότι και την επιδερμίδα. Διά την πύρρα μεταχειριθήτε την συνταγήν που σας δίδω και λουσθήτε σε μια ώρα.

Ένοητός διά την μεταχειρίσασθ κάθε φορά που λουσθήτε.

Alcol Pur	60,0
Eau de roses	40,0
Teinture de Sapon	25,0
Essence de Lavande	4,0

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΠΕΡΙΗΓΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ο Σάμ Ντούγγαντ Μάκ Ντούγγαντ, βασιλεύς του αυτοκινήτου και εκατομμυριούχος, υποχωρώντας στις παραλήψεις της κόρης του Μάμπελ, διάταξε να τηλεφωνήσουν στο εργαστάσιο ότι δεν θα έπληγαν εκεί το απόγευμα.

Από δωδεκαετίας ήταν η πρώτη φορά, που ο Μάκ Ντούγγαντ απουσίαζε από το εργοστάσιο του, το οποίο ήταν τεράστιο και κατεσκευασμένο τελείως έτοιμο 3 χιλιάδες αυτοκίνητα την ημέρα!

Ένα γεγονός, έντελως εξαιρετικών προεκάλεσε την απουσία του αυτή: Ήθελε να παρουσιαστεί στην απογευματινή την οποίαν οργανώνουν την ημέραν εκείνη για τους άρραθνες της κόρης του Μάμπελ με τον Άρθουρ Σύλλιβαν Τζούνιορ, υιόν και κληρονόμον του βασιλείου των γραφομηχανών.

Η απογευματινή ητο πραγματικώς βασιλική. Σ' όλο το τεράστιο πάρκο του Ντούγγαντ δεν έβρισκε ούτε ένα δέντρο που να μην φωταγωγηθεί. Στις 10 δα αυτά τα φώτα θάναθαν. Και όλο το πάρκο θα μετεβάλλετο σε μίαν απέραντη φασμαγορία.

Στά πανέρια της μνηστής, δεν μπορεί νους ανθρώπου να φαντασθεί τι πλούτος εκύθηκε. Μία μικρή λεπτομέρεια μπορεί να δώσει μία ιδέα: Ένα μόνο περιδέραιο μαργαριταριών το όποιον έφορσεν η Μίς Μάμπελ, άξιζε πολλά εκατομμύρια δολαρίων.

Ολόκληρος στρατός από ντετεκτίβ έπαγρυπνοίσε επάνω από τους θησαυρούς αυτούς. Ο άρχηγός τους, ο περίφημος Ούλλιαν Σιάγκ, είπε στον Ντούγγαντ Μάκ Ντούγγαντ, ο οποίος εκείνη την στιγμή άνοιγε μία παθυή το στόμα του και έχασαν ούσαν γιατί έπληγαν μένοντας εκείνο το απόγευμα χωρίς δουλικά μαζιάν του εργοστασίου του.

Διέθεσα 4 από τους ανθρώπους μου, για την προσωπική φύλαξη της Μίς Μάμπελ. Έχω λάβει τα μέτρα μου και για τον παρμιζότερον ενδεχόμενον κίνδυνον.

Και πράγματι η ώραία Μάμπελ δεν έκανε ούτε ένα βήμα χωρίς να νοιώσει πώς της τούς 4 «μιστικούς», που την παρακολουθούσαν από κοντά, για να προφυλάξουν το περιδέραιο της.

Η Μάμπελ είχε τον καλύτερο χαρακτήρα του κόσμου, αλλά αποκρίθηκε την ενοχλήσε τρομερά η παρακολούθησις αυτή, προσάτον γιατί ήθελε πολύ να κάνει κόρτε με τον Μωρίς Ντυλόγγ, τον καινούργιο ιδιαιτερο γραμματέα του πατέρα της, έναν θελκτικώτατον Παριζιάνο, ο οποίος μόλις είχε έλθει από την Γαλλία και ήτο ο μόνος από τους παρισταμένους άνδρες, που δεν έτρεξε να έγγαμνη στο καρνε των χορευτών της.

Να θυσιάζει μέσα σ' ένα γαυρονέζικο σαλόνι, μεγάλο όσο ένα μανδύλι, να υποκριθεί την λιποθυμισμένη, για ν' αναγκάσει τον άρραθωνιστικό της να τρέξει να ζητήσει ένα ποτήρι νερό, ενώ οι 4 ντετεκτίβ έκαμιναν πώς ήσαν τάχα άπορημένοι αλλού και να διαλέξει την στιγμή, που ο Μωρίς Ντυλόγγ έπερνούσε κάτω από το παράθυρο του σαλονιού, για να πληρώσει κ' αυτή κάτω, όλα αυτά για την Μάμπελ, ήτο η υπόθεσις μιας στιγμής.

Και επέτρεψε από το παράθυρο, κάτω.

Δεσποινίς;

Κύριε;

Ο νέος δεν έρρόφθασε να της ζητήσει μαν έξηγη τον της άρραθσίας της αυτής και η Μάμπελ τον έλπε υποτακτικά:

Κύριε με... σάς παρακαλώ... αυτοί οι άνθρωποι μου προκαλούν φρίκη.

Ποιοι άνθρωποι; Δεν έλεγε ποιοί. Άλλα μέσα στο ήμισος, ο Ντυλόγγ, βλέποντας δυο κόνδρες να κατεβαίνουν από το παράθυρο, δεν άργησε ν' αντιληφθεί περί τίνος έπρόκειτο.

Έμεινε στη μέση και τούς έκοψε τον δρόμο, ενώ η Μάμπελ η άρραθωνιστική του Άρθουρ Σύλλιβαν Τζούνιορ έφραγε δρομαίως, καταγοητευμένη για το παιχνίδι, που έσκάφωρε στους ντετεκτίβ.

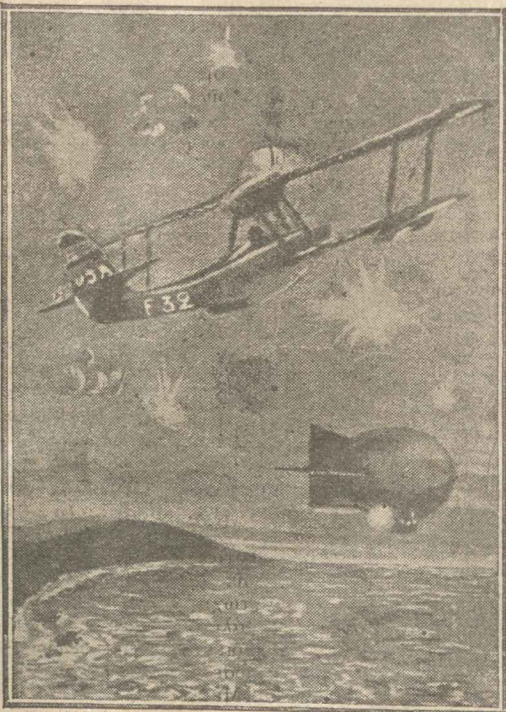
Οι ντετεκτίβ έβλεπαν γερό μύδε όταν την είδον με τον Μωρίς Ντυλόγγ. Και τα πράγ-

ματα θα έλάβαιναν χειρότερη τροπή, αν δεν επενέβαιναν αυτοπροσώπως ο άρχηγός των ντετεκτίβ, να έξηγηση στον Παριζιάνο την αιτία της επεμβάσεως των ανθρώπων του...

Εννοείται η Μάμπελ και το περιδέραιό της εύρισκοντο ήδη πολύ μακριά. Ο Μωρίς, αντιληφθείς λίγα άργα το δύσκολο της θέσεώς του, έτράπη και αυτός σ' αναζήτησι της ώραίας Μάμπελ.

Δεν ήλπιζε πλέον να την βρή μέσα στον δαίδαλο των δενδροστοιχιών του πάρκου, όταν ξαφνικά επέσπευε την προσοχή του μία μεγάλη και δυνατή τρομπέτα, που έτρεχεν ολόταχος στην κατωφέρεια του πάρκου.

Δεν ύπαρχε αμφιβολία, είπε ο Μωρίς Ντυλόγγ, η δυστυχισμένη έπεσε στην παγίδα, που της έστησαν εκείνοι που παραφύλαξαν να κλέβουν το περιδέραιό της.

Σε λίγο ο Μωρίς Ντυλόγγ άρχισε να περιζώνει από όβελος...

Να φωνάζει, δίνοντας το σύνθημα του κινδύνου; Θα έκανε καμιά! Θα ήτο προτιμώτερο να ενεργήσει μόνος του και άμέσως, γιατί, όπως αντιλήφθηκε, εκείνοι που άσπιναν την Μάμπελ δεν θ' άργησαν να φύγουν πολύ μακριά.

Έχοντας στη διάθεσί του ένα από τα πολυάριθμα αυτοκίνητα του Ντούγγαντ, έπληρε ένα και έτρεξε ολόταχος προς καταδίωξι των κλεπτών.

Δυστυχώς γρήγορα αντιλήφθηκε ότι παρά την επιδεξιότητά του το αυτοκίνητο των απαγωγέων της Μίς Μάμπελ είχε πολύ προχωρήσει.

Επίσης είδε ότι οι κακούργοι κατηρμήνοντο προς την θάλασσα και αντιλήφθηκε άμέσως ότι δεν ήτο άβανον να έσοποιούν να άπαλαγόν από την ώραία κόρη, πνίγοντάς την στα κύματα, αφού πρώτα της έπαιρναν το περιδέραιό της.

Μολαταύτα ο Μωρίς Ντυλόγγ εξακολουθούσε να τρέχει δαμονιοδικώς. Οι απαγωγείς δυο κόνδρες να κατεβαίνουν από το παράθυρο, δεν άργησε ν' αντιληφθεί περί τίνος έπρόκειτο.

Έμεινε στη μέση και τούς έκοψε τον δρόμο, ενώ η Μάμπελ η άρραθωνιστική του Άρθουρ Σύλλιβαν Τζούνιορ έφραγε δρομαίως, καταγοητευμένη για το παιχνίδι, που έσκάφωρε στους ντετεκτίβ.

Οι ντετεκτίβ έβλεπαν γερό μύδε όταν την είδον με τον Μωρίς Ντυλόγγ. Και τα πράγ-

ματα θα έλάβαιναν χειρότερη τροπή, αν δεν επενέβαιναν αυτοπροσώπως ο άρχηγός των ντετεκτίβ, να έξηγηση στον Παριζιάνο την αιτία της επεμβάσεως των ανθρώπων του...

Εννοείται η Μάμπελ και το περιδέραιό της εύρισκοντο ήδη πολύ μακριά. Ο Μωρίς, αντιληφθείς λίγα άργα το δύσκολο της θέσεώς του, έτράπη και αυτός σ' αναζήτησι της ώραίας Μάμπελ.

Δεν ήλπιζε πλέον να την βρή μέσα στον δαίδαλο των δενδροστοιχιών του πάρκου, όταν ξαφνικά επέσπευε την προσοχή του μία μεγάλη και δυνατή τρομπέτα, που έτρεχεν ολόταχος στην κατωφέρεια του πάρκου.

Δεν ύπαρχε αμφιβολία, είπε ο Μωρίς Ντυλόγγ, η δυστυχισμένη έπεσε στην παγίδα, που της έστησαν εκείνοι που παραφύλαξαν να κλέβουν το περιδέραιό της.

Η σφαίρες των πειρατών έσφαιραν απάνω του Μωρίς και του θύμωσαν την μουσική των γεμινανικών σφαιρών και πόλεμον όταν έμαχτο ως αεροπόρος.

Σε λίγο ο Μωρίς Ντυλόγγ άρχισε να περιζώνει από όβελος. Τη νύχτα! Σαν νυχτοπύλη μέσο στο σκοτάδι σε καλούσαν με χίλια όμορφα όνειρα. Μα σ' ήσαν τόσο μακριά και δεν άκουσε. Κ' η φωνή του άκουγόνταν σαν πένθιμο μαροζόλι, ταραζώντας τη γύρο ήσυχία. Σε κατερούσα με τόση λαχτάρα, άγαστημένη, που ξεχνούσα πώς περνούσαν η ώρες.

Μεθυμένη απ' τα αρώματα των λουλουδιών, δνειροπαρμένη απ' τη γοητεία του φεγγαριού και των άστρων, ένυρες στην άγκαλιά ενός άλλου σάν σ' ένα έρωτικό όνειρο.

Έγώ μονάχος κ' άδιάφορος στη γύρο όμορφη σε κατερούσα. Τι νύχτα! Σαν νυχτοπύλη μέσο στο σκοτάδι σε καλούσαν με χίλια όμορφα όνειρα. Μα σ' ήσαν τόσο μακριά και δεν άκουσε. Κ' η φωνή του άκουγόνταν σαν πένθιμο μαροζόλι, ταραζώντας τη γύρο ήσυχία. Σε κατερούσα με τόση λαχτάρα, άγαστημένη, που ξεχνούσα πώς περνούσαν η ώρες.

Κι όταν ήρθε το χάραγμα και δεν σ' εύρε μαζί μου όπως άλλοτε, πήρα κουρασμένους και μονάχος τον έρωτικό όρμον.

Καταρμένους νάναι η όμορφη νύχτες, άγαστημένη μου. Μας μεθύν την καρδιά και μας κάνουν να ξεχνάμε τον έαυτό μας. Καταρμένο το φεγγάρι και των λουλουδιών ν' αρώματα. Γοητεύουν την ψυχή μας με μυστικά φίλτρα κ' αρώματα.

Γι' αυτό δε φταίς εσύ. Φταίει μονάχα η νύχτα εκείνη. Κ' ήταν μία νύχτα σάν άπνοη. Νύχτα καλοκαιριάτικη, γεμάτη μάγια, γεμάτη όνειρα.

ΛΑΚΗΣ ΤΣΑΦΙΤΣΑΣ

ΜΗΤΣΟΣ ΤΖΑΦΕΡΗΣ

ΑΙΒΑΝΟΣ

Ν α κ ο ν Π., Κάστρον. Μας γράφετε ύστερα από πολλά καλά λόγια, για τα όποια και σάς ευχαριστούμεν, ότι έδωτε εύτυχως άν δημοσιεύοντάς το έγκλειστο εμμό μου έργο, το όποιον κατάρθωσα να γράφω με πολλούς κόπους και στά σκοτεινά πολλάκις.

Δυστυχώς, ούτε οι κόποι σας ούτε η σκοτεινιά κατάρθωσα να το κάμω καλά, γ' αυτό άσπετο και κυττάξετε να γράψετε κάτι με το φως της ημέρας, ίσως αυτό βγή καλύτερο! — Ν. Πάσις.

Η Μίς Μάμπελ ήτο σάα και αβλήσε περιδέραιό της όμως, φυσικά, δεν ήτο πλέον στο λαμό της.

Άλλ' αν η κόρη του βασιλείου των νήτων έχασε σε μία τέτοια τρομερή πείνα ένα κόσμημα άξίας τριών εκατομμυρίων δολαρίων, έκέρθισεν όμως ένα άρραθονικό του όποιον το θάρρος και η γρηγορία άνεκτίμητα.

Η Μίς Μάμπελ δεν έπληρε τον νήον του όποιον το βασίλειό των γραφομηχανών, αλλά έπαντρεύθηκε, ως ήτο έπόμενο, με τον Μωρίς Ντυλόγγ.

Χ. ΓΚΑΤ

ΣΟΝΕΤΟ

Στεφάν τα μαλλιά τα χρυσωμένα
Τό όμορ το κεφάλι σου στολίζουν!
Τα μάγουλα τριαντάφυλλα άνοιγμένα
Πού μυροδίδες και χρώματα σκορπίζον.

Τα χείλη σου, ροδόχροα, φλογισμένα,
Από Όλμπινο νέκταρ πλημμυρίζον
Κι' όπου περνάς, τα νεύρα τ' άνθισμένα
Άπλόχερα την άνοιξη χαρίζον.

Μόνο τα δυο γλικά, γλικά σου μάτια
Μοιάζι, λάζι, σ' έλκουν τ' άντικ' εγώ
Σχίζοντες την καρδιά χίλια κομμάτια.

Τάδα μία μέρα!... Με μία λύρα
[ραγισμένη]

Τώρα τα μάτια που με σφάζαν τραγουδάω,
Σέρνοντας μία καρδιά κομματομένη...

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΓΚΟΥΣΚΟΣ

ΔΕ ΦΤΑΙΣ ΕΣΥ...

Δε φταίς εσύ, φτωχή μου άγάτη, αν με ξεχάσεις.

Ήταν μία νύχτα σάν άπνοη. Καλοκαιριάτικη νύχτα γεμάτη μάγια, γεμάτη όνειρα. Τ' αρώματα των λουλουδιών μεθούσαν σάν παληό κρασί και το φεγγάρι στάλαζε παράξενα φίλτρα στις καρδιές των ανθρώπων. Τέτοια νύχτα με ξεχάσεις. Κι' ήταν μία νύχτα σάν άπνοη.

Μεθυμένη απ' τα αρώματα των λουλουδιών, δνειροπαρμένη απ' τη γοητεία του φεγγαριού και των άστρων, ένυρες στην άγκαλιά ενός άλλου σάν σ' ένα έρωτικό όνειρο.

Έγώ μονάχος κ' άδιάφορος στη γύρο όμορφη σε κατερούσα. Τι νύχτα! Σαν νυχτοπύλη μέσο στο σκοτάδι σε καλούσαν με χίλια όμορφα όνειρα. Μα σ' ήσαν τόσο μακριά και δεν άκουσε. Κ' η φωνή του άκουγόνταν σαν πένθιμο μαροζόλι, ταραζώντας τη γύρο ήσυχία. Σε κατερούσα με τόση λαχτάρα, άγαστημένη, που ξεχνούσα πώς περνούσαν η ώρες.

Κι' όταν ήρθε το χάραγμα και δεν σ' εύρε μαζί μου όπως άλλοτε, πήρα κουρασμένους και μονάχος τον έρωτικό όρμον.

Καταρμένους νάναι η όμορφη νύχτες, άγαστημένη μου. Μας μεθύν την καρδιά και μας κάνουν να ξεχνάμε τον έαυτό μας. Καταρμένο το φεγγάρι και των λουλουδιών ν' αρώματα. Γοητεύουν την ψυχή μας με μυστικά φίλτρα κ' αρώματα.

Γι' αυτό δε φταίς εσύ. Φταίει μονάχα η νύχτα εκείνη. Κ' ήταν μία νύχτα σάν άπνοη. Νύχτα καλοκαιριάτικη, γεμάτη μάγια, γεμάτη όνειρα.

ΛΑΚΗΣ ΤΣΑΦΙΤΣΑΣ

ΜΗΤΣΟΣ ΤΖΑΦΕΡΗΣ

ΑΙΒΑΝΟΣ

Ν α κ ο ν Π., Κάστρον. Μας γράφετε ύστερα από πολλά καλά λόγια, για τα όποια και σάς ευχαριστούμεν, ότι έδωτε εύτυχως άν δημοσιεύοντάς το έγκλειστο εμμό μου έργο, το όποιον κατάρθωσα να γράφω με πολλούς κόπους και στά σκοτεινά πολλάκις.

Δυστυχώς, ούτε οι κόποι σας ούτε η σκοτεινιά κατάρθωσα να το κάμω καλά, γ' αυτό άσπετο και κυττάξετε να γράψετε κάτι με το φως της ημέρας, ίσως αυτό βγή καλύτερο! — Ν. Πάσις.

Η Μίς Μάμπελ ήτο σάα και αβλήσε περιδέραιό της όμως, φυσικά, δεν ήτο πλέον στο λαμό της.

Άλλ' αν η κόρη του βασιλείου των νήτων έχασε σε μία τέτοια τρομερή πείνα ένα κόσμημα άξίας τριών εκατομμυρίων δολαρίων, έκέρθισεν όμως ένα άρραθονικό του όποιον το θάρρος και η γρηγορία άνεκτίμητα.

Η Μίς Μάμπελ δεν έπληρε τον νήον του όποιον το βασίλειό των γραφομηχανών, αλλά έπαντρεύθηκε, ως ήτο έπόμενο, με τον Μωρίς Ντυλόγγ.

ΠΑΛΙΑ ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Λησμονημένη σε μία έρημη άκτι πάνω σε κάτι φθνη, πλανημένα παδιά της θάλασσας, μία μικρή βαρκούλα πούς ξέρε από πόσα χρόνια σάν άνθρωπος που νοιώθει τη λαμπρόδα της περασμένης του ευτυχίας κυττάζει μελαγχολικά, το σγαλό κήμα που φιλεί την άνορηλιά.

Η απέραντη θάλασσα με τα πελώρια κύματα και τον παφλασμό τους στην άνορηλιά πόσα όμορφα πράγματα δεν θυμίζονε στη μικρή βαρκούλα. Τα ξύλα μαρμαρισμένα απ' τον ήλιο και σαπιαμένα δώ και κεί απ' το χρόνο, λές πώς ιωαζόνανε σάν νεοσυντάχ πόσο αλλοιωμένο από βαθύς ρυτίδες.

Τό θραυνό αέρι ποδήχετα από μακριά φέρνοντας τη δροσιά της θάλασσας περνάει μέσα απ' τ' άνοιγμά της μ' έναν ψιθυρο σάν των κτρινασμένων φύλων του φθινοποριού, για να φέρη στη λησμονημένη βαρκούλα τους χαρτερσιούς της θάλασσας. — Δυστυχισμένη βαρκούλα!

Πόσα ανθρώπινα σμάδια ξεχασμένα απ' την τήχη δεν σου μοιάζουν. Με τις σκέψεις αυτές άκοιμήτσα επάνω στη δύστυχη βαρκούλα, μία ένα τριζύμο σάν κείνο που άκούει κανένας όταν το πόδι του πατεί ξερά τριαντάφυλλα, μ' έκαμε να νοιώσω στην ψυχή μ' άνατριχίλα για την άσέβεια που έκαμα στη μικρή βαρκούλα!

Την κίτταδα κάπως τρομαγμένος και μου φάνηκε πώς μέσα της έδωσε κάποια πνοή που έδινε ζωή σε θλιβερές σκέψεις. — Τι άραγε ν' άναπολή ή ξεθωριασμένη βαρκούλα; Τον ψαρά ίσως που της έδινε φτερά με τα κουπιά κ' έτρεχε στην άνοικη θάλασσα όλο χαρά για το ψάρεμα. Ίσως το δογγητό των κουπών που τάσερε το κοκκαλιάρικο χέρι του γέρο-βαρκάρη που παράδερνε όλη τη μέρα πάνω στο κήμα για να βγάλη το ψωμί των παιδιών του. Ίσως τις όμορφες θραυνές που λησμονημένη γινόντανε έρωτική φωνή χαριτωμένου ξεγναριού. Πόσους ψιθυρους φιλιών δεν άκουσε ή φτωχή βαρκούλα όταν έτρεχε στην γαλήνια θάλασσα, πόσα δογγητά όταν πάλενε με τ' άγριό κήμα, πόσα ξεφωγητά όταν γλιστρούσε έξω απ' το λιμάνι με άνοιγμένα πανιά. Με αυτές τις σκέψεις χωρίς να δέλω έμψήθησα: Δυστυχισμένη βαρκούλα, πόσες ιστορίες μπορούσε να μου πής. Και σκεφτόμενος αυτά, κάποιος κύριος καλοντυμένος έβλεπε στο σύντομο του, ενγίζοντας με προσοχή τα ξύλα για να μη λερήσει τα γάντια του: «Κόρμα στα ξύλα. Πούς ξέρε πόσο στοιχίζον». Πριν φύγω κάθισα κοντά στη βαρκούλα και έβλεπα.

Δυστυχισμένη βαρκούλα!

ΜΗΤΣΟΣ ΤΖΑΦΕΡΗΣ

ΑΙΒΑΝΟΣ

Ν α κ ο ν Π., Κάστρον. Μας γράφετε ύστερα από πολλά καλά λόγια, για τα όποια και σάς ευχαριστούμεν, ότι έδωτε εύτυχως άν δημοσιεύοντάς το έγκλειστο εμμό μου έργο, το όποιον κατάρθωσα να γράφω με πολλούς κόπους και στά σκοτεινά πολλάκις.

Δυστυχώς, ούτε οι κόποι σας ούτε η σκοτεινιά κατάρθωσα να το κάμω καλά, γ' αυτό άσπετο και κυττάξετε να γράψετε κάτι με το φως της ημέρας, ίσως αυτό βγή καλύτερο! — Ν. Πάσις.

Η Μίς Μάμπελ ήτο σάα και αβλήσε περιδέραιό της όμως, φυσικά, δεν ήτο πλέον στο λαμό της.

Άλλ' αν η κόρη του βασιλείου των νήτων έχασε σε μία τέτοια τρομερή πείνα ένα κόσμημα άξίας τριών εκατομμυρίων δολαρίων, έκέρθισεν όμως ένα άρραθονικό του όποιον το θάρρος και η γρηγορία άνεκτίμητα.

Η Μίς Μάμπελ δεν έπληρε τον νήον του όποιον το βασίλειό των γραφομηχανών, αλλά έπαντρεύθηκε, ως ήτο έπόμενο, με τον Μωρίς Ντυλόγγ.

Η Μίς Μάμπελ ήτο σάα και αβλήσε περιδέραιό της όμως, φυσικά, δεν ήτο πλέον στο λαμό της.

Άλλ' αν η κόρη του βασιλείου των νήτων έχασε σε μία τέτοια τρομερή πείνα ένα κόσμημα άξίας τριών εκατομμυρίων δολαρίων, έκέρθισεν όμως ένα άρραθονικό του όποιον το θάρρος και η γρηγορία άνεκτίμητα.

Η Μίς Μάμπελ δεν έπληρε τον νήον του όποιον το βασίλειό των γραφομηχανών, αλλά έπαντρεύθηκε, ως ήτο έπόμενο, με τον Μωρίς Ντυλόγγ.

ΦΥΛΛΑ ΠΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ

Κιτρινοπόρινα και χλωμασιμένα
Τα φύλλα πέφτουν απ' τα κλαδιά,
Μοιάζουν μ' έλπίδες στα περασμένα
Σδυσμένες τώρα από την καρδιά.
Τα σέρνει ο άνεμος και τα σκορπίζει,
Σαπιοίνται σ' άσκη κεί μακριά,
Μοιάζουν με νεότη που ξεφυλάει.
Και πάει, ο σβίνει παντοτεινά.
Όνειρα μοιάζουν, που την ψυχή μας
Γέμίζουν κάποτε όλο χαρά,
Μά τώρα, ο τώρα, μόρα κακή μας,
Σδύστηκαν όλα, ο συμφορά!

Σ. ΣΚΟΥΛΑΣ

ΓΕΛΟΥΣΕΣ!

Η νύχτα είχε άπλώση γύρω το μαύρο της πέπλο. Η θέελλα είχε ξεσπάση γύρω σά μαρμαρισμένα στίγες. Τα δένδρα έφρασαν κ' αυτά φοβισμένα στο άγριο φύσημα του βορρηνά. Ήταν χειμώνας.

Πέρασα κάτω απ' το παράθυρό σου όπως τότε. Δεν μπορούσα ν' άντιστάθω στον πειρασμό που με τραβούσε κοντά σου. Και όμως μου το είχες απαγορεύσει. Μου είχες ζητήσει ως χάρι να μη σε ξαναδώ, να μη σε άνησυχώ με την παρουσία μου, γιατί αυτό θα σου έφτανε τās τύψεις σου. Να, θά σου μεγάλωνε τās τύψεις σου, θά σου θυμίσε για μία φορά ακόμη πώς είχες άφήση την άρελή καρδιά σου ν' άγαστην ένα φτωχό. Έναν άνθρωπο που δεν είχε τίποτ' άλλο να σου δώση παρά μία άγνη καρδιά γεμάτη αισθήματα.

Δεν είχε πλούτη. Δεν είχε δόξες.

Πέρασα... Το μικρό παράθυρό σου ήταν κλειστό. Μα το μικρό λαμινό έκρινε γύρω το γλυκό του φως. Ήταν η ώρα περασμένη κ' αυτό μου κίνησε πολύ την περιέργεια. Για μία στιγμή φαντάσθηκα πώς με περιμένες, όπως τότε, τις ώρες εκείνες νύχτες που ορμήματα χαρούμενος, για να περά στην άγκαλιά σου και να πωσω για μωριστή φρά απ' τ' άγνα και ροδοκόκκινα χείλη σου, το εσ' αγαπώ.

Μά όμως, τί είσωνεία της τύχης. Μόλις έφθάσα κάτω απ' το μικρό παράθυρό σου — που ήταν ο μόνος μάστιγ της άγάτης μας, ένα γέλιο άντίχρησε από μέσα και μ' έκανε ν' άνατριχιάσω.

Ήσουν κοντά στον άλλον, μες την άγκαλιά του, προδίδοντας την άγάτη μας άνεπαυόθωτα.

ΑΙΒΑΝΟΣ

Ν α κ ο ν Π., Κάστρον. Μας γράφετε ύστερα από πολλά καλά λόγια, για τα όποια και σάς ευχαριστούμεν, ότι έδωτε εύτυχως άν δημοσιεύοντάς το έγκλειστο εμμό μου έργο, το όποιον κατάρθωσα να γράφω με πολλούς κόπους και στά σκοτεινά πολλάκις.

Δυστυχώς, ούτε οι κόποι σας ούτε η σκοτεινιά κατάρθωσα να το κάμω καλά, γ' αυτό άσπετο και κυττάξετε να γράψετε κάτι με το φως της ημέρας, ίσως αυτό βγή καλύτερο! — Ν. Πάσις.

Η Μίς Μάμπελ ήτο σάα και αβλήσε περιδέραιό της όμως, φυσικά, δεν ήτο πλέον στο λαμό της.

Άλλ' αν η κόρη του βασιλείου των νήτων έχασε σε μία τέτοια τρομερή πείνα ένα κόσμημα άξίας τριών εκατομμυρίων δολαρίων, έκέρθισεν όμως ένα άρραθονικό του όποιον το θάρρος και η γρηγορία άνεκτίμητα.

Η Μίς Μάμπελ δεν έπληρε τον νήον του όποιον το βασίλειό των γραφομηχανών, αλλά έπαντρεύθηκε, ως ήτο έπόμενο, με τον Μωρίς Ντυλόγγ.

Η Μίς Μάμπελ ήτο σάα και αβλήσε περιδέραιό της όμως, φυσικά, δεν ήτο πλέον στο λαμό της.

Άλλ' αν η κόρη του βασιλείου των νήτων έχασε σε μία τέτοια τρομερή πείνα ένα κόσμημα άξίας τριών εκατομμυρίων δολαρίων, έκέρθισεν όμως ένα άρραθονικό του όποιον το θάρρος και η γρηγορία άνεκτίμητα.

Η Μίς Μάμπελ δεν έπληρε τον νήον του όποιον το βασίλειό των γραφομηχανών, αλλά έπαντρεύθηκε, ως ήτο έπόμενο, με τον Μωρίς Ντυλόγγ.

Στην Αυστραλία υπάρχει ένα πολύ περίεργο πτηνό, τ' όποιο οι Αυστραλιανοί ονομάζουν πτηνό του μικρού δάσους. Όπως όλα τα πτηνά κτίζει κι αυτό μία φωλιά. Αλλά μαζί με την φωλιά του κατασκευάζει στο έδαφος και ένα μικρό πάρκο, όπου εκτελεί αληθινούς χορούς για να διασκεδάσει και θέλει την συμβία του.

Πολλοί μάρτυρες παρατήρησαν και παρακολούθησαν τους χορούς αυτούς.

Το πάρκο αυτό είναι καθ' όλα πολύ τεχνικό. Έχει τις δένδροστοιχίες του και τις πλασιές του. Το μικρό πτηνό στολίζει το πάρκο του με αντικείμενα λάμποντα, κοχύλια επί παραδείγματι, άνθη, τα οποία αντικαθιστά με άλλα όταν μαρμυρίζουν και άλλα, που άρρουν στη θηλεία του.

Η άραχνης είναι εκπληκτικά έντομα. Ο ιστός της άραχνης είναι τόσο λεπτός, ώστε 18.000 νήματα του ιστού αυτού έχουν μόλις το πάχος μιας τριχιάς! Και όμως είναι πολύ δυνατά τα νήματα αυτά. Χρειάζεται βάρος 2 δραμίων για να σπάσει ένα από τα νήματα αυτά! Ένθ' όλη η άραχνη δεν έχει βάρος παρά μόνο 20 δραμίων.

Ο ιστός της άραχνης, ό τόσο λεπτός, κατορθώνει να συγκρατήσει, παρ' όλην την αντίστασή του, μέλισσες και σφήκες μεγάλου μεγέθους. Ένας μάλιστα ειδικός, παρατήρησεν ότι πολλάκις ο ιστός της άραχνης συλλαμβάνει και συγκρατεί ποντίκια!

Έχουν επίσης η άραχνης μικρή δύναμιν αφάνταστη. Ένας Αμερικανός εντομολόγος αναφέρει το εξής χαρακτηριστικόν: «Επεσπασμένη στις άκρες μιας τάρπου γεμάτης από νερό, Διέκρινε μια χονδρήν άραχνη, η οποία χτυπάται επάνω στην επιφάνεια του νερού.

Η άραχνη αυτή ήχησεν ένα φέρι πνήντα φορές πιο χονδρό απ' αυτήν, και προσπάθησε να το σπύει προς την όχθη της τάρπου.

Έκαμε ένα τέταρτο της ώρας να το επιτύχει. Το φέρι έχτυπάται διαδοχικά και στο τέλος κατορθώνει να ξαναπέσει στο νερό συμπαροφώντας στο νερό μαζί και την άραχνη, η οποία δεν τό άφησε.

Και η πάλη εξανέλασε. Και πάλιν η άραχνη κατόρθωσε ν' ανασύρει το κεφάλι του φαιού έξω από το νερό και θα τό κατάφερε να βγάλει στην όχθη το φέρι, αν ό Αμερικανός εντομολόγος δεν επενέβαινε.

Η άραχνη αυτή ήτο μικροτάτη και ελαφροτάτη. Το φέρι ήτο πολύ μεγαλύτερο και βαρύτερό της.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Πρωτοπορία».

Εγκυκλοφόρησε το τεύχος Φεβρουαρίου, γεμάτο από έκλεκτη ξένη και ελληνική συνεργασία.

«Τό κορίτσι που ό πρόπερι ν' άγαπείται». Είναι ό τίτλος ενός μικρού ρομάντζου του κ. Δ. Άργυροπούλου. Στο βιβλίο αυτό ό συγγραφέας του, εξιδανικεύει ένα τύπο κοριτσιού, μιάς φτωχής προσφυγοπούλας που κατορθώνει με τα ψυχικά και ιδανικά προτερήματά της να νικήσει στο τέλος και να φανεί η υπεροχή της.

«Η ζωή μας».

Ένα κάλλιστο μηνιαίο μαθητικό δελτίον που εκδίδει ό διευλός «Πεζοπόρος» της Θεσσαλονίκης.

Είς τα γραφεία μας, καθ' όλην την παρελθούσαν εβδομάδα, ελήφθησαν άθροως όι φράκελλοι με τα αποκόμματα των λαδόντων μέσος, είς τόν διαγωνισμόν, αναγνωστόν μας.

Ήδη δεν μένουν παρά έ π τ ά ή μ έ ρ α ι α π ό σ ή μ ε ρ ο ν από της λήξεως της ταχθείσης προθεσμίας αποστολής των αποκομμάτων, όποτε και θα άρχισή άμέσως ή αποστολή του τόμου, ήτοι των Μ α ρ α μ έ ν ο ν Κ ρ ί ν ω ν τ ο υ Κ λ ώ ν τ Φ α ρ ρ ε ρ.

Παρακαλούμεν όθεν τούς αναγνώστας μας να σπεύδουν να άποστείλουν τα αποκόμματα της πρώτης σειράς εντός της προθεσμίας, προς άποφυγήν κατόπιν πάσης φύσεως παρατόνων.

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Πώς θα μπορούσατε χωρίς να ξοδέψετε τίποτε να σχηματίσετε σιγά, σιγά μια ελέλκρη βιβλιοθήκη από έκλεκτά βιβλία.

Είς τόν διαγωνισμόν μας αυτόν μπορούν να λάβουν μέρος ΟΛΟΙ άνεκαί είς τό κάτω μέρος της σελίδος αυτής θα εύρίσκειται ένα απόκομμα—όπως αποκόμματα του μηνός, τό όνομα και την άκριβή διεύθυνσίν σας, ΚΑΘΑΡΑ γραμμένην, ως και Δραχμάς ΤΡΕΙΣ ΕΙΣ ΜΟΝΟΡΑΧΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ δια ταχυδρομικά και έξοδα διεκπεραίωσης, και θα λαμβάνετε ΔΟΡΕΑΝ ένα «Εβδομάς», και τα όποια θα πολύνται επίσης και είς τα βιβλιοπωλεία άντι ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ. Με τόν τρόπον αυτόν θα άποκτήσετε σε ελάχιστο χρόνο και χωρίς δαπάνη μίαν άρτιωτάτην και κομψοτάτην σειράν έκλεκτων βιβλίων ελληνών και ξένων συγγραφέων.

Ο πρώτος τόμος τών ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΚΡΙΝΑ του ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ, καλλιτεχνικός, κομψός, με τριχώμο εξώφυλλο, τό σάς ένθουσιάζει και θα σάς κάμει να περιμένετε έναγωνίως τόν δεύτερον...

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΣΕΙΡΑ Β. ΔΙΑ ΤΟΝ ΤΟΜΟΝ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ

ΖΥΓ: ΟΝΕΙΡΟ ΑΓΑΠΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΕΙΡΑ Β
ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» ΑΡΙΘ 1

Ο Πιραντέλλος έχει μίαν έξυπνοτάτη γονούλα που όνομάζεται Σοφία.

Σε κάποιο γεύμα, ή Σοφία, γυρίζοντας προς τόν πατρί της:

— Παπουλάκι.

Μά ό Πιραντέλλος την έστειλά της:

— Τα παιδάκια δέ μιλούν στο τραπέζι, σπαταλουνε κι' άκούνε.

Όταν έτελείωσε τό γεύμα, ό μεγάλος δραματικός, μετανοημένος για την άσχημη τητα που έδειξε προς τη λατρεμένη του γονούλα, ρώτησε τη μικρούλα:

— Τί ήθελες να μου πής, Σοφίτσα, για τον;

— Τώρα, παπύ, είναι πολύ άργά στή λάτα ήτανε μιά μύγα και σν την έφαγες.

Τό άνέκδοτο τό διηγήθηκε ό ίδιος.

Ο Βίκτωρ Κούρτης, ένας σύγχρονος ήλός συγγραφέας, κάποια μέρα άκουσε στην άκρογιαλιά να φωνάζουν άπειρομένη θεία.

— Βοήθεια! Γλυτώστε με! — φώναζε η κυρία μέσ' από τη θάλασσα.

Ο Κούρτης έπηγε κοντά και της είπε:

— Θα σε σώσω, μά να ξέρεις πως είμαι παντρεμένος.

— Πολύ καλά, μά σώσε με! πνίγομαι.

— Έφτασα, μά να μη με σοτίζεις έτσι λέγοντάς με ήρωα, σωτήρα σου και τό τέτοιο.

— Σας τ' όρκίζομαι, μά κάμτε γρήγορα γιατί χάνομαι.

Ο Βίκτωρ Κούρτης έροίχτηκε στή νεκρά και την έσωσε.

Μόλις την έσωσε, ή κυρία φρυγίριζε:

— Πόσο σάς εύγνωμονώ! Δεν ήξερα τί να κάμω για να σας εύχαριστήσω.

— Άρκει — έξεφώνησε ό Κούρτης — τ' ότι μ' έτύλιξε και παντρεύτηκε.

— Όχι, — άπάντησε ό Μπερέττας, — ή Άθηνά δεν έπαντρεύτηκε ποτέ, είναι ή σοφία.

Ο Άλφιος Μπερέττας, ένας από τούς ήλούς σύγχρονους ήταλούς κριτικούς, έσπευτε κάποτε στο μουσείο μιά κυρία που έσπευτε την έξυπνη.

— Έτοίμο τό άγαλμα παριστάνει την Άθηνά συλλογίζομενη — της είπε ό Μπερέττας.

— Κ' εκείνος ό κύριος που είναι κοντά τ' ό μίση είναι ό άντρας της; — έρώτησε χαμογελώντας ή κυρία, δείχνοντας ένα φτεροφόρον Έρμη.

— Όχι, — άπάντησε ό Μπερέττας, — ή Άθηνά δεν έπαντρεύτηκε ποτέ, είναι ή σοφία.

Ο Άλφιος Μπερέττας, ένας από τούς ήλούς σύγχρονους ήταλούς κριτικούς, έσπευτε κάποτε στο μουσείο μιά κυρία που έσπευτε την έξυπνη.

— Έτοίμο τό άγαλμα παριστάνει την Άθηνά συλλογίζομενη — της είπε ό Μπερέττας.

— Κ' εκείνος ό κύριος που είναι κοντά τ' ό μίση είναι ό άντρας της; — έρώτησε χαμογελώντας ή κυρία, δείχνοντας ένα φτεροφόρον Έρμη.

— Όχι, — άπάντησε ό Μπερέττας, — ή Άθηνά δεν έπαντρεύτηκε ποτέ, είναι ή σοφία.

Ο Άλφιος Μπερέττας, ένας από τούς ήλούς σύγχρονους ήταλούς κριτικούς, έσπευτε κάποτε στο μουσείο μιά κυρία που έσπευτε την έξυπνη.

— Έτοίμο τό άγαλμα παριστάνει την Άθηνά συλλογίζομενη — της είπε ό Μπερέττας.

— Κ' εκείνος ό κύριος που είναι κοντά τ' ό μίση είναι ό άντρας της; — έρώτησε χαμογελώντας ή κυρία, δείχνοντας ένα φτεροφόρον Έρμη.

— Όχι, — άπάντησε ό Μπερέττας, — ή Άθηνά δεν έπαντρεύτηκε ποτέ, είναι ή σοφία.

Ο Άλφιος Μπερέττας, ένας από τούς ήλούς σύγχρονους ήταλούς κριτικούς, έσπευτε κάποτε στο μουσείο μιά κυρία που έσπευτε την έξυπνη.

— Έτοίμο τό άγαλμα παριστάνει την Άθηνά συλλογίζομενη — της είπε ό Μπερέττας.

— Κ' εκείνος ό κύριος που είναι κοντά τ' ό μίση είναι ό άντρας της; — έρώτησε χαμογελώντας ή κυρία, δείχνοντας ένα φτεροφόρον Έρμη.

— Όχι, — άπάντησε ό Μπερέττας, — ή Άθηνά δεν έπαντρεύτηκε ποτέ, είναι ή σοφία.

Ο Άλφιος Μπερέττας, ένας από τούς ήλούς σύγχρονους ήταλούς κριτικούς, έσπευτε κάποτε στο μουσείο μιά κυρία που έσπευτε την έξυπνη.

— Έτοίμο τό άγαλμα παριστάνει την Άθηνά συλλογίζομενη — της είπε ό Μπερέττας.

— Κ' εκείνος ό κύριος που είναι κοντά τ' ό μίση είναι ό άντρας της; — έρώτησε χαμογελώντας ή κυρία, δείχνοντας ένα φτεροφόρον Έρμη.

— Όχι, — άπάντησε ό Μπερέττας, — ή Άθηνά δεν έπαντρεύτηκε ποτέ, είναι ή σοφία.

Ο Άλφιος Μπερέττας, ένας από τούς ήλούς σύγχρονους ήταλούς κριτικούς, έσπευτε κάποτε στο μουσείο μιά κυρία που έσπευτε την έξυπνη.

— Έτοίμο τό άγαλμα παριστάνει την Άθηνά συλλογίζομενη — της είπε ό Μπερέττας.

— Κ' εκείνος ό κύριος που είναι κοντά τ' ό μίση είναι ό άντρας της; — έρώτησε χαμογελώντας ή κυρία, δείχνοντας ένα φτεροφόρον Έρμη.

— Όχι, — άπάντησε ό Μπερέττας, — ή Άθηνά δεν έπαντρεύτηκε ποτέ, είναι ή σοφία.

Ο Άλφιος Μπερέττας, ένας από τούς ήλούς σύγχρονους ήταλούς κριτικούς, έσπευτε κάποτε στο μουσείο μιά κυρία που έσπευτε την έξυπνη.

— Έτοίμο τό άγαλμα παριστάνει την Άθηνά συλλογίζομενη — της είπε ό Μπερέττας.

— Κ' εκείνος ό κύριος που είναι κοντά τ' ό μίση είναι ό άντρας της; — έρώτησε χαμογελώντας ή κυρία, δείχνοντας ένα φτεροφόρον Έρμη.

— Όχι, — άπάντησε ό Μπερέττας, — ή Άθηνά δεν έπαντρεύτηκε ποτέ, είναι ή σοφία.

Ο Άλφιος Μπερέττας, ένας από τούς ήλούς σύγχρονους ήταλούς κριτικούς, έσπευτε κάποτε στο μουσείο μιά κυρία που έσπευτε την έξυπνη.

— Έτοίμο τό άγαλμα παριστάνει την Άθηνά συλλογίζομενη — της είπε ό Μπερέττας.

ΚΟΝΙΑΚ ΒΟΤΡΥΣ

ΠΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΟΙΝΟΥ
FXX F. Οίνων και Οίνοπνευμάτων Σταδίου 15^δ

Κεντρικόν Πρατήριον: Αθήνας 27Α

Η ΣΥΦΙΛΙΣ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

Κατά τό 1914 όταν όι πλείστοι των ιατρών του κόσμου έλουν έφάρμαζον είς τούς άσθενείς των τό 606, όι διασημότεροι ειδικοί ιατροί των Παρισίων, ως ό Bouchard Doyen, ό Gancher, ό Halloeu, είχαν κηρύξει πολεμικήν κατά του 606 δια να άναγνωρίσουν άμέσως κατόπιν τό λάθος των και άποκλειστικώς να εφαρμόζουν τό 606.

Είς τας Άθήνας όι κορυφαίοι των συφιλιδολόγων της Ελλάδος κ. κ. Ρουσόλμος και ό καθηγητής Φωτεινός άν και δεν είχαν κηρύξει την πολεμικήν κατά του 606, εν τούτοις έφάνιντο άκρως διστακτικοί, δά να άναγνωρίσουν άργότερον την άξίαν του 606.

Καθ' όλον τούτο τό δάστημα τα διασημότερα εργαστήρια δεν έπείσαν να εργάζωνται συνεχώς προς έξέυρεσιν σκευασίας ή όποια να θεραπεύει χωρίς να βλάπτει διόλου τόν

οργανισμόν. Τό 606, τό 914, όλιγότερον τό έπισπύδιον και ό Ύδράργυρος εφάνησαν σωτήρια μέχρις ενός σημείου, αλλά δυστυχώς δεν ανταπεκρίνοντο τελείως είς τας απαιτήσεις της έπιστήμης.

Τά πλεονεκτήματα των άνωτέρω σκευασίων και πρό πάντων του 606, ώδήγησε εν τη θεραπευτική είς σκευασίαν άπληλαγμένην παντός κινδύνου και βλάβης του οργανισμού τού άσθενούς. Τούτη σκευασία είναι τό Τρεπαρόλ των Lecoq, Ferand ήτις διαφέρει φέρεται του 606 κατά την ούσιν του άρσενικού υπολοίπου, τούτέστιν, είς μέν τό Τρεπαρόλ τό άρσενικόν είναι pendavalent είς δέ τό 606 trivalent Ένεκεν αύτης της ιδιότητός του τό Τρεπαρόλ περιέχει διαλυτά και άπορροφήσιμα άλκαλικά άλατα από της έσωτερικής βλεννομεμβράνης έξ ου και ή άρίστη θεραπευτική ιδιότης του Τρεπαρόλ επί των διαρροών των παραπρωκτικών έντεριτιδίων και των άλλων κωλίτιδων.

Αί σειράι παρατηρήσεων της Κλ. του Clement του Simon του Flandin του Dape-

rie του Faureau του Cantore των Catepanle και τοδ Flamini κατέδειξαν την ύπεροχον άξίαν του Τρεπαρόλ.

Οί άμφιβάλλοντες έως σήμερα διά τα εύεργετικά αποτελέσματα του Τρεπαρόλ, δεν έγινον ή να άνατρέκουν στις βιβλιογραφίας ή ανακρινώσας τών ιατρικών συνεδρίων της Ακαδημίας των Παρισίων και Βρυξελλών, ύποδεικνύοντες δέ την Ακαδημίαν των Παρισίων και Βρυξελλών δια να μη κοράσωμεν τούς δυσπιστούντας και τούς παραπλανώμενους είς σειράν έπιστημονικών πραγματειών των διασημότερων συφιλιδολόγων των Παρισίων ως του Clement, Simon, Gougerau, Millian Emery, Masarian Laurat του Professeur agregé με τούς όποιους άφού γνωρισθόν οι δυσπιστούντες ιατροί δεν θα τολμήσουν να έκφέρουν διαταγών είς την εφαρμογήν του Τρεπαρόλ και παραβάλλοντες αυτό με άλλα, τάς μέχρι τούδε σκευασίας άφ ου λάθουν να ύδει τα πλεονεκτήματά του τό θεωρήσουν άνώτερον όλων των σκευασίων προς θεραπείαν της Συφιλίδος.

Είμαι ένθουσιασμένη με την
ΠΟΥΔΡΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
Έχω πάντοτε βελούδινο δέρμα
διότι κάμνω ελαφράν επάλειψιν
με ΧΙΟΝΑ-ΡΟΔΑΛΙΝΗ.

την μόνην άβλαβή Κρέμαν Καλλονής έγκεκρινένης παρά του άνωτάτου ύγειονομικού συμβουλίου του Κράτους.

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὰ παιδρά της εβδομάδος

Η ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΠΥΤΖΑΜΕΣ

Ο Γεράσιμος Κλαπατάτος ήτο άνήρ περισπούδαστος και Κεφαλλην. Περισπούδαστος ήτο μέν διότι κατήγετο εκ της ενδόξου οικογενείας των Κλαπαταταίων, Κεφαλλην δέ διότι, απλούστατα κατήγετο εκ Κεφαλληνίας.

Εννοείται ότι με τοιαύτα προσόντα προικισμένος, ο Γεράσιμος Κλαπατάτος ήδύνατο να κατέχη δωδεκάδα δλόκληρον γυναικῶν παρακοιμωμένων και μη, πλην όμως, προσθεύων το αλάθητον δόγμα «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ» ο λαμπρὸς και περισπούδαστος Γεράσιμος ήρχετο εἰς τὰς θωπείας μιᾶς και μόνης γυναικός.

Τὰ πράγματα εἶχον οὕτως και ὅχι ἄλλως ὅτε μίαν πρωίαν, πρωίαν χιονοσκεπή και κάτω τοῦ μηδενὸς εὐρισκομένην, ο Γεράσιμος, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν μικροῦ λούστρου κομίζοντος μυστηριωδῶς, μυστηριωδεστάτην ἐπιστολήν.

— Ένα γράμμα, εἶπεν ο μικρὸς ἐγγειρίζων τὸν μυστηριώδη φάκελλον.

Ο Γεράσιμος ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἤνοιξε, ἀνέγνωσεν ἅπαξ, ἀνέγνωσε δις, τρίς, πεντάκις, ὡχρίασεν ἅπαξ, ὡχρίασε δις, τρίς, πεντάκις και ἤγειρε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν κομιστὴν πληροφορίας. Πλὴν, ο μικρὸς λούστρος, καταλλήλως διασκαλεμένος, εἶχεν εξαφανισθεῖ.

Ο Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν ἐκλήθη προχθὲς νὰ δικάσῃ μίαν πολὺ περίεργον ἀν και κοινήν ὑπόθεσιν.

— Ὡστε μόλις ἐπῆγες στὸ σπῆτι, τὸν εὐρῆκες ἐκεῖ;

— Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε. Τοὺς ἐπίασα ἐπ' αὐτοφόρῳ...

— Λοιπὸν;

— Δὲν ἔφθανε πού εἶχε τὴν γυναῖκα μου τὴν Εὐανθία (λυγμός) στὴν ἀγκαλιά του (λυγμός), ἀλλὰ ο κακοήθης αὐτός—και ἔδειξε τὸν μηνυτὴν—φορούσε και τίς καλὲς μου πιτζάμες, τίς κόκκινες με τὰ μαῦρα τὰ πικρό... (ἄπειροι λυγμοί).

— Λοιπὸν τί ἔκανες τότε;

— Τὸν ἐπίασα, τοῦ ἔβγαλα τίς πιτζάμες μου, ἀνοίξα τὴν πόρτα και τὸν πέταξα ἔξω γιὰ τιμωρία του...

— Ἐσέρις τὰ ἀποτελέσματα;

— Ἀχ! τὰ ξέρω κύριε Πρόεδρε (λυγμός). Εἶχε χιονίσει και αὐτός ο κακοήθης ἐκρύωσε ἄσχημα.

— Και γι' αὐτὸ σοῦ δίνω τώρα, δέκα ἡμερῶν φυλάκισιν, πρόστιμον χιλίων δραχμῶν και ἀποζημίωσιν τριῶν χιλιάδων λόγῳ ψυχικῆς ὁδύνης!...

Ο Γεράσιμος Κλαπατάτος, τῆς ἐνδόξου οικογενείας τῶν Κλαπαταταίων ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι άνήρ περισπούδαστος, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι Κεφαλλην, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον εὐτυχής...

ΓΙΑΝΝ.

Και τὸ μυθιστόρημά μας:

Ο ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ
ΠΟΥ ΕΚΑΜΕ ΚΡΟΤΟΝ!

Νύκτα τινα ἀσέληνον
Καὶ σκοτεινὴν τὰ μάλα
Δύο σκυῖαι ὡ λίσθησαν
Μπροστά σὲ κάποιο σπιτί
Μὰ ξαφνικά τὸ ἔβαλαν
Κ' ἡ δύο στὴν τρεχάλα
Και μες τὸ σκότος χάθηκαν.
Ἦταν νομίζω Τρίτη
Τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀποφράς
Και ὦρα θάταν δύο

ΜΙΚΡΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΘΕ ΜΕΡΟΣ
ΣΠΑΝΙΩΣ ΑΦΙΚΝΟΥΜΕΝΑ,
ΚΙ' ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ. — Τὸ κρῦο

Και τὸ τρομερὸ τὸ χιόνι

Τὸ θερμόμετρο ἔχουν ρίξει

Κάτω και τοῦ μηδενός

Και ο Εὐξείνιος ἀκόμα

Στοὺς λιμένες του, παγώνει

Και κανένας δὲν θυμᾶται

Ἄλλο τέτοιο γεγονός!...

(Ἀναγνώστα μας δικαίως

Διὰ ταῦτα θ' ἀπορήσης:

Πῶς ὑπάρχει τέτοιο κρῦο

Δίχως ἐπιθεωρήσεις!)

ΛΑΥΡΙΟΝ. — Ἀπεργήσανε

Ἐργάται. Νέα αἶθριον...

Ἀπάντησις: Τηρεῖτε με

Ἀνελλιπῶς ἐνήμερον

Πρὸς δέ, μὴ ἀναβάλλετε

Ποτὲ διὰ τό... Λαύριον

Ὅ,τι μπορεῖτε κάλλιστα

Νὰ πράξετε και σήμερον!

ΠΑΡΙΣΙΟΙ. — Ἡ Μῆς Ἑλλάς

Ἐδῆλωσε ἐπαισημῶς

Ὅτι δὲν εἶναι συγγενεῖς

Ἡ Σίμων και ὁ... Σῆμος.

Ἀμερικάνος Ὑπουργός

Ὁ Μίστερ Φράνσις Μέλλον

Ἀσχημα λέει τὰ πράγματα

Τὰ βλέπει γιὰ τὸ μέλλον.

ΛΙΣΙΟΛΟΓΕΙΑ

Ὁ παππούς. — Βλέπετε, ἀποδέκτε; Αὐτὸ
θὰ σοῦ γίνῃ μάθημα γιὰ τὸ μέλλον.

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον,
Χειμῶνας, κ' ἓνα κρῦο
Ποὺ πόνονε τὰ κόκαλα
Ὡς λέγουσι τινες.
Νύκτα ἡ ποὺ χειμῶνι
Ἀπ' τῆς χειμῶνις
Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ
Ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ σπιτί
Ἀνῆκε στὸν βαθυλάουτον
Και μέγαν τροστειτή.
Τὸν Κύριον Βαρθολομαῖον
Ἡ δὲ σκυῖαι, θὰ ἰδῆτε
Πῶς ἦταν δύο περίεργαι
Στ' ἀλήθεια λοποδύτα.
Ὁ Κύριος Βαρθολομαῖος
Ἀνῆκε με σημασίαν

Ἀθηναϊκὲς σίλοι

ΠΑΣΣΥ Ζ.

Τὴν ἐν λόγῳ σιλουέτταν ποτὲ δὲν θὰ
συναντήσετε σὲ κοσμικὰ κέντρα. Πρὸς
περὶ «ἐπιστημονικῆς σιλουέττας». Μὴ
στημα μέτριον και σοβαρὸν, με μαλλί
στανά και σοβαρά, μάτια καστανά και
ρά και με ὕψος μέτριον, καστανὸν και
ρόν, ἡ νεαρά μικροβιολόγος εἶναι ἡ
ποιοῦντις τῆς σοβαρότητος.

Τὴν Κυριακὴν εἶναι...σώφρ ἄλλὰ πρὸς
θημερινὰς εἶναι μικροβιολόγος και μικρὸν
λόγος ποὺ δὲν ξεμυτίζει ἀπὸ τὸ ἐργασ
ρίόν της. Μόνη της συντροφιά εἶναι ὁ Βασ
μαν, ὁ Γκέρχαρτ και ὁ Λεγκάλ με τὰς
δράσεις τῶν ὁποίων ζῇ κυριολεκτικῶς
μεταφορικῶς.

Χαρακτήρ ἀκέραιος, μὲρφοσις ἀνυψω
και ἡ νεαρά μικροβιολόγος με ὅλα της
προσόντα, τοὺς ἀνδρες τοὺς βλέπει σὰν
κρόδια!

ΔΕΞΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΟΡΟΙ ΠΟΥ ΚΙ' Ο ΝΟΥΣ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΧΟΡΕΨΕΙ

Πρὸς τιμὴν τοῦ Χούμπερμαν

Ἐδόθηκε ἐν δίᾳ

Γεῦμα εἰς τὴν Πολωνική

Τῶν Ἀθηνῶν, πρεσβεία.

Ὁ καλλιτέχνης ἔφαγε

Μ' ἀφέλεια και χάρι

Καὶ τὸ πρῶτον κράταγε

Ὅπως κρατᾷ δοξάρι.

Εἰς τοῦ Λοδέρδιν τέϊον

Μεγάλο και τρανόν

Ἦταν οἱ καλύτεροι

Κ' οἱ ποὺ γνωστοὶ στὴν πόλιν

Τὸ Ἀϊ-Λάιφ δηλαδὴ

Ποὺ λὲν τῶν Ἀθηνῶν

Ἡ Λυλαράκου, ἡ Ψιακὴ

Ἡ Μαλαμούδα, ἡ Μάτσα

Βούλτσον, Τσαλδάρη, Στάϊκον

Καλλέργη και Μελά

Ἡ Ἀφεντοῦλη, ἡ Καμπά

Ἡ Ἀθανασιάδη

Κι' ο Χούμπερμαν καμαρωτός

Δεξιὰ-ξεροδὰ γελᾷ

Και λέει δι... χαίρεται

Ποὺ δοῖσκει' ἐν Ἑλλάδι!

Μὰ ὅταν δλεις τοῦπανε;

— Ἀχ! κάντε μας τὴ χάρι

Ν' ἀκούσωμε τὸ θεῖο σας

Και μαγικὸ δοξάρι

Ἐκεῖνος εὐγενέστατα

Ἠρόντη, λέγων: — Ἀμ' πα!

Στὴ συναυλία νῶσθε...

Ἐγὼ δὲν παίζω τζάμπα.

Αἰδιο παίζω και Μοζάρτ

Και Μέντελσον και Βέρδι.

Κι' ἀμέσως μετενόησαν

Τὸ τσάι οἱ Λοδέρδοι!

Ἐνας πανταχοῦ παρὼν

Μέγας φίλος τῶν χορῶν

Μὲ γνώσεις τραπεζιτικὰς

Καὶ με περιουσίαν

Εἶχε σπουδαῖες συλλογὲς

Ἀρχαίων ληκιδῶν

Ἐκ κοσμημάτων παλαιῶν

Και πολυτίμων λίθων.

Ἀλλ' ὅμως μέσα σ' ὅλα αὐτὰ

Τραπέσιος ἀδάμας

Χάριν τοῦ ὁποίου ἔγινε

Τὸ μυθιστόρημά μας

Κατεῖχε τὴν καλύτερη,

Και ποὺ σπουδαία θέσι

Και εἶχε τὸ προνόμιον

Στὴν κάθε μὰ ν' ἀρέσῃ.

Τὴν συνέχεια ἀφείλω

Νὰ τὴν γράφω στ' ἄλλο